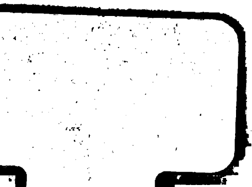

AN

Æfi og Minning
Há-Edla og Velburdugs
Herra
Magnusar Gislasonar,
Amtmans á Islande,
Samt
Hans Há-Edla og Velburdugu
Ekta-Husfruar
Þorunnar Gudmundsdottur,
af
fleirum yfervegud,
og
nu á Prent utgeingenn
ad Forlæge
Há-Edla og Velburdugs
Herra
Olafs Stephanssonar,
Amtmans yfer Nordur- og Austur-Amtenu á Islande.

Kaupmannahøfn 1778.
Prentad hiá Bokþrykkiara A. F. Stein.

MN.

[illegible]

Æfi
Sal. Hr. Amtmansens
Magnusar Gislasonar.

Hann er fæddur i þennann Heim á Reikhólum i Bardastrandar Syslu, siálfann Michels Dag, Anno 1704, og samdægres fyrer H. Skirn innplantadur þvi sanna Liffsens Trie Christo: A siuu 3 Aldurs Aare miste Hann bæde Ommu sina og Módur, i þeirre so kølludu Stóru Bólu, enn uppólst sidann i Fødur Húsum þar til Hann var 7 Aara, þóknadest þá Gude eirnenn ad burtkalla Hanns hiartkiæra Fødur, enn let Hann þó þar fyrer ei munadarlausann, þar Hann siálfur gieck Hønum ei einasta i Foreldra Stad, og bar alltid hina náqvæmustu Ummhyggiu fyrir Hønum, sem þeim er Hann vilde bruka ser til Dyrdar, og Fødurlandenu framm veges til Adstodar, heldur efterlet Hønum þá Náunga, sem bæde Efne og Vilia høfdu ad frammhiálpa þeim støru Náturu Dygdum og Gáfum, er strax á unga Aldre sig hiá Hønum i lióse letu. Hanns Fødurbróder, Sal. Prófasturenu Sr. Þórdur Jónsson á Stadastad

tók Hann því til sín 7 Aara gamlann, at læra i Latinu, hvar Hann uppólst i 3 Aar; þadánn veik Hann 10 Aara gamall til Hr. Biskupsens Jóns Widalins, og sinnar elskulegu Fødur-Systur, Frur Sigridar Jóns-Dóttur, i Skálhollt, hvar Hann lagde gódann Grundvøll til síns Lærdoms og Menta, under Uminsjón og Uppfræding siálfs Hr. Biskupsens, sem hafde þad fyrer Ynde og Dægra-Stytting, þá Hanns Embættes Erinde leyfdu ad uppfræda þetta miked skarpa og gáfada Ungmenne, hvor eirnenn heitt elskade Hann, og á deyanda dege skriflega beidde sína efterlátna Fru ad adstoda Hann, tilgetande, Hann munde verda mikell madur, og Landenu til stórrar Æru. Þó brúkade Biskupenn þess imillum adra til ad informera Hann, sierdeiles þá 2 lærdu Menn, som báder urdu sídann Skólans Rectores, Sr. Erlend Sal. Magnusson, og Mag. Jon Sal. Þorkelsson, sem á þeim Aarum voru Exercitiarii i Skálhollte, under hvørra Tilsøgn Hønum so frammfór, ad Anno 1719 var Hann settur i Skálholts Skóla, hvadann Hann ad 2 Aara freste, Anno 1721, var med þá verande Stiftesens Officialis, Profastens i Myra Syslu Sr. Jóns Haldorssonar Samþycke, af Velnefndum Skólameistaranum Erlende Magnussyne med gódum Vitnesburde, 17 Aara gamall, dimitteradur. Uum Hausted 1721, sette Hans Fødur-Syster Sal. Fru Sigridur Jónsdóttur, Hann til frekare Menta og Lærdóms Idkana vestur ad Hytárdal, under uppfræding þess lærda Manns Profastsens Sal. Sr. Jóns Haldórssonar, hvar Hann dvalde þann, og og næstkomande Vetur, inntil umm Vored 1723. Þad Sumar ætlade Hann ad reisa til Háskólnas i Kaupenhavn, enn þad bar undan, þviad Eyrarbacka Skip, med hveriu Hann sigla ætlade, strandade umm Hausted á Høfnenne, so Hann sat komande Vetur á Stóra Núpe, hiá fyrnefndre Sinne hiartkiæru Fødur-Systur.

1724

1724 kom Hann sem Student til Kaupenhavnar Háskóla, hvar Hann tók stædstu Framm-förum, og lagde sig efter adskillianlegum Fródleik i 5 Aar, svasem Hønum meddeilt sierdeiles gott Attest af Sal. Etats-Raad Gram útvísar. Veik Han þá aftur til Islands 1729, 25 Aara gamall, i afhalde hiá øllum utanlands og innann, er til Hans þektu. Þegar hann þannenn innan og utanlands, bæde framid sig og underbuid til ad þiena synu Fødurlande i publiqve Embættum, finnum Ver ad Hann under þeim 3ur Hædstsálugu Kóngum, Friderich 4da, Christian 6ta og Friderich 5ta, hálofslegrar Minningar, hefur stigid líka sem umm 3 Trøppur, til þeirrar Æru og Verdugheita er þeir Hann isettu, umm eina under hverium þeirra, þvi fyrst var Hann af Kong Friderich 4da allranádugast skipadur til ad vera Landþingsskrifare hier á Lande, Aar 1728, þá Han var 24 Aara gamall, komst Han þá ei til Islands þad Sumar, vegna Hans Bestallingar seirnrar Utkomu, sem daterud er i Glúckstad, þann 9 Julii sama Aar, hveriu Embætte Hann þarefter þienade i 3 Aar, til allra Vidkomenda Anægiu; þarefter var Hann 1732 af Kong Christian 6ta, allranádugast beskickadur til ad vera Løgmadur Sunnann og Austann á Islande, hveriu Embætte Hann þienade til 1757, alls 25 Aar. Þaug seinustu 5 Aarenn i Hanns Løgmanns Þienustu Tijd, var Hønum allranádugast þarmed gefin Amtmans Nafnbot hier á Lande. Aar 1757 var Han af þeim 3ia Kónge, nefnelega vorum ódaudlega Kong Friderich 5ta, hálofslegrar Minningar, kiørenn og kalladur til ad vera virkelegur Amtmadur yfer Islande, til hvers vandasama og vidtløftiga Embættes, Hann efter allra Medkienningu, var og af øllum Innlendum best fallenn, hveriu Embætte Hann efter ádursøgdu, fyrst Þienade sem constitueradur Amtmadur 5 Aar, og sídann sem virkelegur 9 Aar, tilsamans 14 Aar, med soddann Heidre, ad bæde Hanns Kongl. Majt. og aller

ødrer Hanns Yfirmenn utanlands, hafa ei einasta vered þar med vel á-nægder, heldur þá Hann 60 Aara gamall reiste til Kaupenhavnar 1763, vegna Landsens Naudsynia, var Hønum af Hanns Majt. og Hanns háu Rádgiøfum, ja, og af framande Stórherrum, audsynd stór Nád og Æra: Hann er og hinn fyrste af vorum Landsmønnum sem Amt-mans Embætte hefur vered tiltrúad; þienade Hann so med Sóma, Heid-re, og sovel yfirbodenna, sem Undergiefenna Aanægiu i fyrsøgdum Em-bættum, alls 38 Aar.

1764 var Hønum af Hanns Kongl. Majt. i Amtmans Embæt-tenu adjungeradur, med Succession efter Hanns Dag, Hanns Dóttur-madur Hr. Olafur Stephanoson, sem syner bæde i hvilíku Agte og Anseelse Hann hefur vered hiá Hanns Majt., og ødrum háum Herrum utanlands, sem og ad Hann hefur Embættenu so vel fyrerstaded, ad Hanns Majt. þóknadest heldur ad betrua þad innfæddum, efter Hanns Tijd, enn framande, sem um þad sóktu forgiefens. Auk þessara háu Embætta blessade Gud Hann 1.) med Giftumále þeirrar Hádæla Vel-byrdigu og Stórdygdaudugu, nu hiá Gude Sálugu, Frú Þórunnar Gudmunds Dóttur 1732, þá verande ad ættum og øllum Kvenn-dygdum medal hinna ansielegustu Jomfrua hier á Lande. Þeirra Brud-kaup skiede ad Stafholte á Vitiunar-Hátijd Mariæ. Hiónaband þes-sara Velbyrdigu Hióna blessade Gud, 2.) 1733, med ungre Dóttur, er hlaut H. Skírn, og lifde 6 Daga þarefter. Aftur Aarenu sijdar, Nóttena mille þess 13da og 14da Novbr. gaf Gud þeim adra, enn nu lifande Dóttur, med sama Nafne og hina, nefni-lega Sigride, nú verande Amtmanns Hr. Olafs Stephans-sonar Fru Kiærustu. Þaug lifdu so i Kiærleiksfullum Egtaskap, á Stóra-Núpe, Brædratúngu, og Leirá, allt þartil þaug i Aar þann

16da

16da Junii flutte sig hingad ad Kongsgardenum Bessastødum, i rúm 34 Aar, þá Gude þóknadest til sinnar Eilifu dyrdar ad kalla, næstlidenn 9da Augusti, Sal. Hr. Amtmansens Hárdla Frú, hvad Honum ad vísu gierde stóra Hiarta-Sorg, enn Hann huggade sig alltíd þarvid, ad þeirra Munde ei verda lángur Skilnadur, sem Gud og liet framkomma, búande sig so daglega vid sinum Vidskilnade, enn bad Gud at ráda Stundenne, Já, ad hanns Vilie þari, sem øllu ødru verda mætte, sem var Hans iduglegt Ordatiltæke. 3.) Blessade Gud Hann med likamlegre Audlegd, vid hveria Hann aldrei feste sitt Hiarta, þvi Hann var fri fyrer Aagirnd og allre Ásælne, viliande alltíd heldur sinn enn annara Skada.

Ad giefa eina fullkomna Afmálan yfer þessa Sáluga Herra Dygder, Gáfur, og Mannkoste, sem Gud hafde til Hanns lagt, leifer ei Tímans Naumleike, enn þad øllum var kunnugt, er til Hans þektu, er þetta sierdeiles: Hann var madur Gudhræddur, Riettvís, Fridsamur, Medaumkunarsamur, Litelátur, Trufastur, Ørlátur.

Gudhræddur var Hann af Hiarta, þvi fyrer utann þad, ad Hann aldrei forsómade, ad heyra, lesa, og lesa láta, Guds Ord i Kyrkium og Heima-Husum, idkade Hann daglega Bænrækne og Aakall til sins Guds, standande so aldrei upp af sinne Sæng á Morgnana, edur leggiande sig so til Svefns á Kvølldenu, ad Hann befalade sig ei i sinum Skapara. Hann hiellt sinum Underhafandi til sannrar Gudrækne, gángande undann þeim i þvi og ødru, sem god Fyrermindan. Hann elskade og vyrdte sina Sálusorgara, snart øllum framar. J einu Orde, Hann ástundade eitt Christelegt, og Gudrækelegt Lifernie, fulltrúa um þad, ad Gud munde sig aldrei yfergefa, sem einnenn fyrr og sídar á Honum sannadest.

Riettvís var Hann, hvar uppá þienar til Bevísingar, ad alla sina Lagmanns Tíd, dæmde Hann aldrei þann Dóm, sem af ædre Rettum

var rosinn. Somu Riettvíse brukade Hann i sinum háu Embættes Utriettingum alla þá Tíd Hann var Amtmadur, og annars vid ein og sierhvern utann Embættanna. Hann var ei einasta riettvís siálfur, heldur og hatade annara óriettindi. Hvad so vídt giek, ad þá Hann sá, edur tilvisse, ad einhverier hefdust óriet vid, jafnvel i Gamne, sagde Hann: Þetta eiged þid ei ad giøra, þvi Orietturenn, þo Lítell sie, er aldrei utan Liótur og ósæmelegur, og sá sem venur sig á ad giøra Oriett i þvi minna, kann af þeim Vana ad æfa Hann i þvi meira. Vegna þessarar Hanns alþecktrar Riettvíse, og þarhiá Lærdóms og hárra Vitsmuna, sóktu marger Rád til Hanns i þeim Vandasømustu og viktugustu Tilfellum, sem þeim komu alltid ad gódu gagne. Hans Riettvíse, Lærdóme og Skynseme, var samfara mikell Skarpleike, og Gáfur, er Gud hafde giefed Hønum, til ad grípa fliótt og riett eina Søk, og siá fyrer Enda á Henne, þvi Hann hafde þvilíkt Høfud er rart skal vera ad finna.

Fridsamur var Hann, þvi þótt Hann være Stiórusamur, hvad Hans Embætte utheimte, vilde Hann heldur med Hógværd og Lempne, enn med þvingun, fá einn og sierhvern ad giøra Skyldu sina, og hvad rett var. Giørde og nockur á Hanns Hluta, tilgaf Han þad æsenlega, strax sem þess var leitad, og mátte nie vilde aldrei heira nefnt sídann.

Medaumkunarsamur var Hann, ei einasta vid Eckiur, og Fødur- og Módurlaus Børn, heldur og vid veika og fátæka, hveriun Hann braut sitt Brand, og stórum Gott giørde.

Litelátur var Hann, þvi þótt Gud sette Hann til hinna hædstu Metorda, og lete Hønum alt ad óskum gánga, so Han var af øllum álitenn hinn meste Lánsmadur, ofmetnadest Hann ei þarvid, heldur þackade Gude fyrer þad alt, og þekte fyrer Hanns Verk, hafande stakann Vidbiód á Hofmód og Drambseme, er Hann hielt fyrer Dáruskap, enn

eckert

eckert Skynsemdar-Merke. Þesser Hanns Þánkar giørdu þad, ad Hann kunne bæde riettelega ad medtaka Guds Gáfur, og med þær hendla, so af Honum mátte læra, hverjenn eim átte ad skicka sier i sinne Lucku.

Trufastur var Hann, hvad þvi framar kann med Sanne umm Hann segiast, sem margur má játa ad Hann var ei einasta Vinur Vina sinna, þá vel geck, heldur þá þeim lá á, og Vinskapenn var helst ad marka.

Ørlátur var Hann, hvad aller þeir meiga játa, er voru i Hanns Þienustu, hverium Hann kom til Menningar med Rádum og Dád. Játa meiga þad Hanns Fósturbørn, sem bera Hanns Meniar, soleinge þaug lifa, hver Hann ei einasta uppól, og kom til þess frama, sem Gud og Luckann vilde giefa þeim, heldur þar ad auke gaf þeim stór-ar giafer, af fostu og lausu gótse, þá frá Honum giftust, og settu Fætur under sitt eiged Bu. Játa mættu þad þeir er lidu hastarlega stóran Skada, hverium Hann gaf bæde fliótt og høfdinglega. Játa meiga þad fátæker, hverium Hann, sem ádur er sagt, sist gleymde.

Auk þessa var Hann i vidmóti og Umgeingne, vid meire háttar sem minne, hinn yndeslegaste og þægelegaste. Hægferdugheit, og Giedsmuna-anna einstøk Tempran, utrymde alle Reidegirne og Øfuglynde, bæde á Mannamótum og Hans eigenn Heimile, hvar Hann altid finde sig vid-feldenn og gódgladann. Allt þetta orsakade, ad Hann af øllum gódum Mønnum, hærre og lægre stiettur, var háttagtadur, virdtur, og elskadur.

Hvad Hanns Lifs Endalykt, og Vidskilnade vid þennann Heim vidvíkur, þá fann Hann næstlidenn 2 Aar þverra bæde sína Heilsu og Líkamanns Krafta, enn serdeiles fór hvortveggia fyrer Alvoru hnignande á

þessu

þessu næstlidna Sumre, þvi i Maji Mánude mátte Hann fyrst, vegna Siukdóms og Kránkleika, halda vid Sængena hálfa adra Viku. Þarefter á Alþinge i Julio hálfann Mánud, sidann i Augusto Viku, enn vard fyrer Guds Hiálp og góð Medæl fra Land-Physico Biarna Poulsesine alltid so styrktur, ad aftur komst til fótaferdar, náde sier þó aldrei efter sina Alþinges Legu, hvar ofaná bættest Sorg og Saknadur efter Hanns Sal. Fru.

Þann 31ta Octobr. kiende Hann Hofud- og Bak-Verkiar, var þó á ferle þann Dag til Kvelds, og heirde lestur þrettan 51u Gerhardi Hugvekiu, sem handlar um, hvernenn madur skule i Andlátenu styrkia tru sina utaf Ihugan Christi Elsku, sinnar mannlegu Kyne, under hverium Hann sat med sidvanalegre Andagt og Efterlekt, lagde sig sidann med veniulegre hvers Kvelds bænagiörd, og svaf óveniulega leinge fram efter næstkomande deige, sem var Allra-Heilagra Messa. Ad álidnum deige vaknade Hann, qvartade um Hofud-Þyngsle og Bakverk, af hverium Han var so þungt haldenn, ad odruhveriu fornamst til Ringls edur Hofud-óra, enn þess á mille var Hann med gódu Forstande, var Hann þá studdur ofann, medann umm Hann var bued, enn so snart Hann var aftur uppi Sængena komen, las Hann hátt sinar veniulegar Bæner; Item eina af Biskups Widalins utlogdu Andláts Bænum; þarefter, þá komenn var Hátta-Time, liet Hann Þienara sinn hiá sier sitia, og lesa margar gódar Bæner, framm efter allre Nóttene, eina efter adra, hveriar Hann siálfur tilnefnde. Þetta sama Kvelld sende Hr. Amtmadurinn Olafur Stephansson og skrifade efter Land-Physico, sem vegna óvedurs um Nóttena vard ei sóktur, enn kom strax snemma ad næsta Morgne, hver á allann uppþeinkianlegann hátt leitadest vid ad inngiefa Honum, og útvortes ad applicera þaug Medicament, er Hann meinte hentugst vera,

enn

ellt gat þó strax til, ad þaug munde lited verka, þar allar Sál. Amtmannsens Lifskraftar være farner ad riena, og Hans Andláts Stundar munde ei so laungt ad bída. Ad endadre H. Embættesgiørd ad Bessastødum þennann Dag, kom Velæruverdugiir Prófasturenn Sr. Gudlaugur Þorgeirsson inn til Hans, og talade fyrer Hønum af Guds Orde, þad einum, sem liggur fyrer Daudanum, kunne til Hugbreisse, Trúarstyrkingar, og Underbuinings eins Sáluhiálplegs Andláts, helst ad þiena, bæde af Skristenne og andrikum Psálmum og Bænum, er Hann bæde saung og las hiá Hønum, og liet lesa og syngia allann Dagenn, Nóttena, og alt frammunder Hanns Andlát, hveriu Hann ei alleina eftertók, og i liósseliet sitt ørugt traust til Guds Adstodar um sína Sáluhiálp, heldur bæde undertók þad med var fared, og beidde siálfur ad syngia hiá sier þessa Psálma: O! Jesu Nafn þitt ilmsætt er 2c. Jesu þín Minning miøg sæt er 2c. Liknarfullur Gud og gødur 2c. Þarhiá beidde Gud fyrer sier og sinnum, mælandi fram þesse Vers: Vak þu minn Jesu, vak þu i mier 2c. Eg fel i sierhvert sinn. Allra sídast þá á eg hier. Kom þu minn Jesu, kom til mín. Hveitekorn þektu þitt. Þegar lided var ad Kvølde þessa Dags, qvøddu Hann Hans Dótturmadur, Dótter, og Dótturbørn, hver øll Hann bad gódann Gud ad blessa og vardveita, háfande þarefter margost yfer þetta Vers: Haf þu Jesu mig i minne. Item: Aastkiæra þá eg eptersskil. Þyngde so Siukdómnum meir og meir, efter sem leid á Nóttena, hvetiu alla utigiegn var lesed og sunged hiá Hønum, sem ádur er sagt, samt ibuglega, þá mál og Ræna merktest, talad vid Hann huggunarrikt Guds Ord af Prófastenum, sem ásamt Hr. Land-Physico vakte hiá Hønum, samt fleire adrer, er gløddust yfer ad heira, hvad truar- og vongódur Hann var. Þaug sídustu Ord sem skildust og til Hanns heirdust,

dust,

hust, vorn þesse; Jesu! hiálpa þu mier. Leiste so Gud Hann frá þessum Heime med hinu allra hægasta Andláte, þann 3ia Hujus, Kl. 10 um Formiddagenn, á Hanns 63ia Alldurs Aare, edur Anno climacterico magno, á hveriu margt Stórmenne burtkallast hefur. Hann þiónade Gude alla sina Lifdaga, Hann var sinu Fødurlande til stadstu Æru, Hanns Nafns Minning varer medann Landed byggest. Lofadur vere Gud sem gaf Hann, og sem fyrer Sáluhiálplegann Dauda tók Hann til sin aftur.

Æfi
Sal. Frur
Þorunnar Gudmundsdottur.

Hun er fædd i þennann Heim ad Aalftanese i Myra Syslu, þan 18da Julii 1693, og efter medtekna H. Skíru af Sr. Andune Benedictssyne, þá Preste samastadar, uppólst Hun i øllum Kvennlegum Dygdum og Mannkostum i sinna Foreldra Husum til 24da Aldurs Aars, þá Gud Aarenu ádur hafde burtkallad Hennar Sal. Fødur, og sidann Sal. Systur Christinu Gudmundsdóttur, veik Hun efter Módur sinnar Tilsøgn ad Stafholte, hvar Hun uppól sin 4 módurlausu Systurbørn, alt þartil Gude þóknadest ad láta Hana inngánga H. Hiónaband med

þá

þá verandi Lögmanne, nú Amtmanne, Hr. Magnuse Gislasyne, sem skede ad Stafholte 1732. á Vitiunar-Hátíd Mariæ.

Þeirra Hiónaband blessade Gud med ingre Döttur, þann 4da Octobr: 1733, er hlaut H. Skirn, og lifde 6 Daga þarefter. Astur Arenu sidar, Nóttena millum 13da og 14da Novembr. gaf Gud þeim adra, enn nú lifande Döttur, med sama Nafne og hina, nefnelega Fru Sigrídr, Hr. adsúngerads Amtmans Stephanssonar Egta-Husfru. Þaug lifdu so i Kiærleiksfullum Egtaskap á Stóra-Nupe, Brædratungu og Leyrá, alt þartil Þaug a þessu Aari þann 16da Junii fluttu sig hingad ad Kongsgardenum Bessastödum, i rúm 34 Aar.

Hvad Hennar lifnade vidvíkur, þá var Hun af öllum, sem til Hennar þektu, hallden Kvennval. Hún var Gudhrædd, hæglát, Merk i Ordum og Giördum, og reksamleg i allre sinne Handteran vid þá underhafande, enn sierdeiles var Hun gódgiördasöm vid fátæka og naudstadde, bæde i þeim hördu og lettu Aarum, so Hun liet eingvann, sem til Hennar leitade, frá ser synjande fara. Hun var nátturlega örlát, og prydd med þeim Dygdum og Mannkostum, sem Gude þóknast ad pryda sin Börn med, er hann vill ad skule vera sem gód Fyrermyndan sins Fólks, so Hun sat verduglega i þvi Sæte, sem Gud hafde Henne skipad. Hann leidde hana og igiegnum þessa Veröld sem sitt óskabarn. Hun var hiartanlega ástudleg og elskuleg vid sinn Egta Herra, og i öllu stundade Hann sem sig siálfa. Elskuleg i Vidmóte og Umgeingne vid adkomande og underhafande.

Hvad Hennar Lifs Endalykt vidvíkur, þá formerkte Hun sina Hel-Sótt á Mánudagenn, þann 28da Julii næstlidna, þá Hennar Egta-Herra lá sóttsiukur á Alþinge, hver, þá hann var heim komenn, sende til Land-Physicum, sem Hennar hafde ádur vitiad, efter Læknesmedöl-

um, enn sú Sál. Fru gat þaug ei brúkad, nema ad litlu. Sende þvi Hennar Herra Kiærasste ad nyu til Lands-Physicum, sem styrkti Hana med þvi Hun gat móttekid, og syndest þá leidast til Heilsubótar, þvi Hun sagde ad Síduverkurenn, af hveriumm Hun var þvingud, hefde sig forláted, so Land-Physicus reiste burt. Þremur Døgum þarefter syndest Veikleikenn snúa sier á annann Hátt, nefnalega til so kalladrar Landfarsóttar; hvarfyrer ad nyu var sendt efter Land-Physico, sem bæde med Rádum og Dádum vilde leitast vid ad lækna Veikleikann. Enn Hun siálf liet sier mest ant um vera, ad fá læknad sin Sálar Sár, og þessvegna i Prófastsens Sr. Gudlaugs Þorgeirssonar Fiærveru, beiddest þann 8da Augusti, ad mega verda hluttakande Holds og Blóds Herrans Vors Jesu Christi, hvert Presturenn Sr. Þorsteinn Sveinbiørnsson henne utdeilde sidla umm Dagenn, mót Hennar so skírre og hárre Játun Syndanna, sem hartnærre ósiúk vered hefde. Allann þann Tíma sem almáttugum Gude þóknadest ad leggia hana under Krossens Lina andvarpade Hun hiartanlega til Drottens, befalande sig og alla sína Hanns fødurlegre Forsión; Enn sierilage beidde Hun miskunsamann Gud ad vernda og blessa sín ungu Dótturbørn, er Hun so heitt elskade, og á Føstudags Kvølded kyste þau og qvadde med sínum sidasta ástudlega Módur-Kosse; Gaf sig so med Lífe og Sálu aldunges á Guds Vald, og beid med stakre þolenmæde efter sínum sídasta Vidskilnadar Tíma. Hun hefde jafnadarlega Guds Ord um Hønd i þessum sínum Siúkdóme, bæde greiner úr þeirre H. Ritningu, andrík Vers og Andvarpaner, og bad med Tollheimtumanninum: Gud vertu mier Syndugre líknsamur; med þeim 10 Líkþráu: Jesu góde meistare, miskuna þu mier. Med Psálma Skáldenu: So margt eg syndgad hefe. Andlát þitt Jesu og þín Pín. Vil eg nu feigeinn fara til þín, og annad fleira, sem

hier

hier er ofsángt upp ad telja. Kvølldenu ádur enn Gude þóknadest ad kalla hana frá þessu Lífe til þess Eilífa, hierum 3 Tímum efter þad Hun hafde medteked Christi Líkama og Blód, spurde Hun ad hvad Kluckann være, hvartil Henne var svarad: ad Kluckann være 9, las Hun þá þetta Vers til Enda: Sídasta Nótt þá sigur ad. Já, Hennar sídustu Ord i þessum Heime, efter ad Hun hafde á Laugardagsmorgunenn, þá Kluckann var 4½, litla Stund uppe seted, og vilde hafa lagt sig utaf, voru þesse: Jesus Christus medtaktu mína Sálu til eilífs lífs, og i þvi sama uppgaf sinn Anda, deyande so med sinn Jesum i Hiartanu og Munnenum, umfadmadann med sterkum Bænar, og Trúar Ørmum, i Vidurvist Hennar nu sárt harmande Kiærasta og Fru Dóttur, samt Hr. Amtmans Stephanssonar, Land-Physici, og annara nærverande Lofadur vere Gud sem hana gaf, og hana aftur til sín tók, á 73 Aldurs Aare, med so veglegu Aalite og Mannorde sem nu er sagt. Hann giefe oss øllum þeirrar Stundar ad bída sem Hønum þóknast, so ad hvert sem Vier lifum edur deyum, þá mættum vier verda Guds, fyrer Jesum Christum.

Hennar efterþreyande og sárt harmande Kiæraste, Amtmadurenn Hr. Magnus Gislason, lætur hiermed innelegast og hiartanl. þacka sínum Hæddla Dótturmanne, og Hanns Fru Kiærustu, fyrer þeirra, Hanns Sálugu Fru veitta nákvæma Aþhiukrun i Hennar Helsótt, umbidiande þann almáttuga Gud ad rietta bádum þeim sína miskunarríku Hiálparhønd, einkanlegast þegar þeim mest áliggur. Þarnæst þackar Hr. Amtmadurenn þeim til Líkfylgdarennar innbodnu Giestum, ástsamlegast og þienustuskyldugast, nefnelega: Hanns Hæddla Hæruverdugheitum Hr. Biskupenum þessa Stiftes, samt øllum ødrum Veledla, Edla, og Æruverdugum hier nærverande Herrum og gódum Vinum, fyrer sinnar Sal. Frur Kiærustu Moldun audsínda Æruveisingu med

 þeirra

þeirra Nálægd, óskande ad gódur Gud vilie unna øllum þeim eins lángæds og luckulegs Lífs i þessum Heime, enn ad þvi lidnu leida þá inni þad Eilífa, hvar þeir med þeim undanførnu, sínum og þeirra Aastvinum fáe saman ad búa æfenlegá.

Ættartala
Sal. Hr. Amtmansens
Magnusar Gíslasonar.

Hanns Fader var sá gøfuge Høfdingsmann Gisle Sál. Jónsson, 1 Aar Conrector Skálholts Skóla, sem fyrst bió ad Reykhólum, sídann ad Mávahlíd. Hanns Fader var Mag. Jón Vigfusson, Biskup yfer Hóla Stifte. Hanns Fader Vigfus studeradi vid Kaupenhafnar Háskóla, og var á þeim dögdum kalladur hinn lærdaste Madur, so Hann forþenade Skólameistara-Embætte i bádum Landsens Skólum, fyrst ad Skálholte og sídann ad Hólum, og so miked Nafn hafde Hanns Lærdómur Hønum afrekad, ad Hann, ungur og ógifdur Madur, sá ei hafde enn þiónad Presta-Embætte, var i Biskups-Kiørenu 1631. Enn skømmu þarefter vard Hann Sýslumadur bæde i Arness- og Rángárvallna Sýslum. Móder Mag. Jóns Vigfussonar var Katrin Dótter Erlends Asmundssonar á Hvole, enn Móder Katrinar var Sølvor,

Dótter

Dótter Stephans Prests ad Odda, Sonar Gisla Jónssonar, Biskups i Skálhollte. Fader Vigfusar Gislasonar var sá Nafnfræge Hefdinge Gisle Hákonarson, Lögmadur Sunnann og Austann, og um nockra Stund Syslumadur i ádurtiedum Syslum. Kona Gisla Lögmanns, enn Móder Vigfusar, var Helga, Dótter Sr. Jóns Krákssonar, Prests ad Gordum á Aalftanese, Hálfbródurs Hr. Gudbrands Biskups Þorlákssonar. Enn Fader Gisla Lögmanns var Hákon, Syslumadur i Rángár-Þinge; Hanns Kona var Þorbiørg, Dótter Vigfúsar Þorsteinssonar, og Onnu Ejólfsdóttur, Einarssonar, Ejólfssonar Lögmanns; enn Móder Onnu var Helga, Dótter Jóns Biskups Arasonar. Fader Hákonar var Aarne Gislason, ættsælaste og nafnfrægaste Madur, ei einasta i sinne Tíd, helldur og einnin sídar; Enn Kona Aarna Gislasonar var Gudrun, Dótter Sæmundar Eirikssonar, og Gudridar Vigfus Dóttur ad Hlydarenda. Móder Gisla Sál. Jónssonar, var Sál. Fru Gudridur Þórdardótter, hverrar Fader vár sá nafnfræge lærde Madur Sr. Þórdur Jónsson, Prestur i Hytardal; Enn Hanns Fader var Sr. Jón Gudmundsson, einninn Prestur i Hytardal, og leinge Prófastur yfer ollu Þverár Þinge. Móder Sál. Hustrur Gudridar Þórdardóttur var Helga, Dótter Aarna Lögmanns Oddssonar Biskups ad Skálholte. Kvinna Aarna Oddssonar var Þórdis, Dótter Jóns Bónda á Holltastødum; enn Móder Aarna var Helga Dótter Jóns Bónda á Grund i Eyafyrde, Biørnssonar, Prests ad Melstad, Prófasts, Officialis, og um stund áhóta ad Þingeyrum, Jónssonar Biskups Arasonar. Móder Jóns Biørnssonar var Steinunn, Dótter Jóns Magnussonar á Svalbarde; Enn Kona Jóns, var Gudrun, Dótter Aarna Bónda Gislasonar á Hlydarenda; Enn Móder Sr. Þórdar Jónssonar, var Gud-

ridur

ridur Gisladótter Løgmanns, Þórdarsonar, og so Løgmanns, enn Móder Gudridar var Ingebiørg, Dótter Aarna Gislasonar á Hlydarenda.

Móder Sál. Amtmannsens Magnusar Gislasonar var Margret, Dótter Magnusar Jónssonar, Løgmanns Nordann og Vestann, samt Syslumanns i Snæfells- og Stranda-Syslum. Hanns Fader var Jón Bónde, sem fyrst bió á Reikhólum, enn sídann á Midhusum; Fader Jóns var Magnus, Syslumadur á Vestfiørdum, Sonur Ara, er yfer 50 Aar bió i Øgre vid Isafiørd, og var Syslumadur i Isafiardar- og Stranda-Syslum. Fader Ara var Magnus Syslumadur, fyrst i Nordur-Syslu, og sídann á Vestfiørdum; Sonur Jóns Bónda á Svalbarde Magnussonar, Þorkelssonar Prests, Gudbiartssonar. Móder Ara Magnussonar var Ragnheidur, Dótter Eggerts Løgmanns, Hyrdstióra hier á Lande, og Riddara, Sonar Hannesar Eggertssonar, og so Riddara; Enn Móder Eggerts Løgmanns var Gudrun, Dótter þess nafnfræga Biørns Gudnasonar i Øgre. Kona Ara Magnussonar var Christin, Dótter Gudbrands Biskups á Hólum, og Gudrunar Aarnadóttur frá Hlydarenda. Kona Jóns Magnussonar var Jórunn, Dótter Magnusar Løgmanns, og Syslumanns i Eyafyrde, samt Munkaþverár Klausturhalldara. Fader þessa velnefnda Løgmanns var Biørn Benedictsson, Klausturhalldare á Munkaþverá, og Syslumadur i Eyafyrde. Enn Móder Magnusar Løgmanns var Elin, Dótter Páls Syslumanns i Stranda-Syslu, sem bió lengstum á Stádarhóle, hvers Kvinna var Helga, Dótter Ara Løgmanns Jónssonar, og Halldoru Þorleifsdóttur frá Mødruvøllum. Móder Margretar Sál. Magnusdóttur var Gudrun, Dótter Þorgils Bónda á Vøllum, Jónssonar, Nefndar-

Manns

Manns i Þórness-Þinge, hvers Egta-Kvinna var Ragneidur Gisla-dótter, Syster Biørns Gislasonar i Bæ i Borgarfyrde; Gisla var Refsidarmadur i Þórness-Þinge, enn hanns Fader var Prestur ad Hrafnagile, og nockurn tíma Officialis; þesse Sr. Biørn var Gislason, Bróder Arna á Hlydarenda, og Gunnars Gislasonar.

Ættartala
Sal. Frur
Þorunnar Gudmundsdottur.

Fader Hennar var sá gódfræge Høfdingsmann Gudmundur Sál. Sigurdsson, sem fyrst bió i Sólheimatungu, enn sidann á Alstanese innann Myra-Syslu. Hans Fader var sá stórfræge Høfdinge Sigurdur Jónsson, sem fyrst bió á Laugarbrecku, so leinge Hann var Syslumadur i Snæfellsnes-Syslu, og Arnarstapa Ummbodshaldare, enn sidann tók Hann alla Borgarfiardar-Syslu, bæde Sunnan og Vestann Hvítár, og bió þá i Einarsnese; ad lyktum vard Hann Løgmadur Sunnann og Austan á Islande, hvorin Embætte Hann þenade med so stóru Vandlæte og Vyrding, sem fáer giort hafa. Hans Fader var Jón Sigurdsson, komenn af gøfugu Foreldre. Hann bió i Einarsnese og var Syslumadur yfer øllum Borgarfirde.

Móder Gudmundar Sál. Sigurdssonar var Christin, so jafnfræg i sinu Stande, sem Hennar Egtamake i sinu. Hún var Dótter Sr. Jóns i Hytardál, leinge Prests og Prófasts yfer allre Borgarfiardar-Syslu, hinns lærdasta og nafnfrægasta Manns i geistlegre Stiett á þeim ølldum; Enn Sr. Jón var Sonur þess mikla Roksemdar- og Skynsemdar Manns Gudmundar Jónssonar á Hvole i Saurbæ. Móder Christinar var Gudridur, Dótter Gisla Løgmans Þórdarsonar, og so Løgmans Sunnann og Austann á Islande; Enn Móder Gudridar

var

var Ingebiørg Aarnadótter, Gislasonar frá Hlydarenda. Móder Hennar var Gudrun Sæmundardótter, hvör Ætt er so gøfug og nafnfræg, ad Hana má rekia frammepter øllumølldum i marga Lidu.

Móder Sál. Frur Þórunnar Gudmundsdótter var þad sier-lega gódkvende Gudrun, Dótter Eggerts á Skarde, Sysslumanns i i Bardastrandar Sysslu. Fader Eggets var Biørn Magnusson, er leinge bió i Bæ á Raudasande, og var Sysslumadur i Bardastrandar Sysslu, hvörs Fader var sá nafnfræge lærde og vitre Madur Magnus Jónsson, fyrst Sysslumadur yfer Þingejar-Þinge, enn sidann yfer øllu Þorskafiardar-Þinge, hvörs Fader var Jón á Svalbarde Magnusson, Þorkellssonar, Gudhiartssonar; hvör Þorkell var á fyrre ølldum Prestur ad Lausáse, og nú Officialis, nú Rádsmadur Hóla-Stóls og Stiftes. Móder Eggerts var Sigridur, Dótter Dada Biørnssonar á Skarde. Móder Biørns Magnussonar var Ragneidur, Dótter Eggerts Løgmanns og Hyrdstióra her á Lande Hannessonar Riddara og Hyrdstióra Eggertssonar, Løgmanns i Vikenne i Norege. Enn Móder Eggerts Hyrdstióra var Gudrun, Dótter Biørns Gudnasoner i Øxre.

Módurmóder Frur Þórunnar var Valgerdur, Dótter Gisla Løgmanns Hákonarsonar, Sysslumanns i Rángar-Þinge, Arnasonar á Hlydarenda, Gislasonar Gunnarssonar. Kona Gisla Løgmanns var Helga, Dótter Sr. Jóns Kráksonar, Prests ad Gørdum á Akranese, Hálfbródur Biskups Hr. Gudbrands á Hólum. Enn Móder Gisla var Þorbiørg, Dóttur Vigfusa Bonda Þorsteinssonar og Aunnu Ejólfsdóttur, Einarssonar Ejólfssonar Løgmanns; enn Móder Aunnu var Helga, Dótter Jóns Biskups Arasonar á Hólum.

Af þessu, so líted sem þad er, og so skamt sem er fared frammepter þessum gøfuga Ættboga, má siá ad Sál. Fru Þórun Gudmundsdótter var komenn af þeim gøfugustu og bestu Ættum hier i Lande, enn skyldu menn rekia þær leingra frammepter ølldunum, hvad audveldt er, vegna þeirra Frægdar og Høfdingskapar, þá vilde fyrr þrióta Tímann enn Efned.

PROSOPOPOEIA PATRIÆ

yfer afgánge

Þess Agiæta Landshöfdingia

Há-Edla og Velborna

nu Vélsaliga Herra

Magnusar Gislasonar,

Kongl. Majest. Amtmanns yfer Islande,

Hver fyrstur allra sinna Landa hefur þad Ærusæte klædt, epter ad Hann leingi og loflega hafde þienad Lögmanns og Landþingsskrifara Embættum hier á Landi.

I Sorgar-Liódum frammflutt

af

Sveine Sölvasyne

Lögmanne Nordann og Vestann a Islande.

Há-Edla og Velbornum

Herra Olafe Stephanssyne,

Kongel. Majest. hátt-tiltruudum Amtmanne yfer Islande,

Samt

Há-Edla og Velborinne

Fru Sigride Magnusdottur,

Amtmannsdottur, Amtmannsinnu.

Enn þó eg vita meige margur smallare mier mune á undann geinginn hina somu leid sem eg nu fer; helld eg samt betra ad vera med þeim hinn minnste og sidarste, enn verda med ollu epter; Einkum þar fiärlægdinn gat ei unnt mier þeirrar æru, ad giøra vorum góda, nu vel Sal. Herra Amtmanne þa sydurstu þienustu i eigin persónu, mátte eg þó hier med audsyna minn vilia og hugarfar, ad so miklu leite sem eg kunne, þótt ecke nær sem byriade. Þvi ad framtelia hier hans Lijfsøgu, persónulegar dygder, gódgierder og annann slykann høfdingskap, vyrdist mier ad nockru leite kunna utleggiast fyrer Inngrip i Embætti þess, sem slijkur ærupostur hlotnadest, og med rettu tilheirde, hvør eg vil trúa allvel hafe leist sína skyldu. Og er so med þessum fáu Versum ecke framar meint, enn láta i lióse med voru Publico (af hveriu eg vilde finnast einn sannur limur) makligann Samsøknud, epter so ágiætann Høfdingia sem vier høfum látid. Hefda eg annars ætlad mier ad kveda um hann nockurn Lof-brag, skylde

mitt

mitt Thema hafa vered þetta: ad hann hafe vered sá hinn rette madur fyrer sitt Land, enn þad ecke (so lánglega) bid veita fyrer hann, hvad eg vel kunne smiðjulaust ad hafa leidt fyrer sióner.

Min Vers eru bæde færre og styttre, en þau kunne láta sig dedicera: alleina bid eg minn Há-Ædla Hr. Amtmann og Velborna Fru, ad láta Þeim ei misþóknast mina dierflega hyrvekt, og leisa þau mættu fylgia med siálfre Parentationenne undir pressunne.

PROSOPOPOEIA PATRIÆ.

1.

Má eg Olucku ei móte siá
munde ónád fá
ef hier uppreikna vilde,
allt þad mier hefur gmad mest: —
og er þvi best
i gleimsku bók skrifad skylde.
Miner Kóngar
margfaldlegar
veitt høfdu mier
virdta gjørder,
af sinne miúku milde.

2.

Aller sem høfdu af mier best
útlender mest,
mitt aúga áttu ad vera;
enn hvørsu høndlad var vid mig,
veit hvør um sig,
reikning fær rettann gera.
Eingann dæme eg,
enn Gud minn Veg
sijdar vill siá,
seige eg mig frá
þann Urskurd upp ad bera.

 3. Godur

3.

Módur sinn Fimte Fridrek var,
flest til vildar
af giæsku gede sijnde.
Þó er þad eitt sem ádur Hanns
Alvalda Manns
virdta velgiørder Kristjáns:
Mitt eigid blód
innlenda þjód,
þócknast liet Sier
enn þiena mier,
alldrei vild' eg því tinde.

4.

Nefna skal hier til Ødlung einn
innlendur Sveinn,
mannprijde mesta hente.
Magnus Gislason minn var sá,
mier lifde hiá
loflega og leinge þiente.
utvortis bar,
hid innra var
atgiørfe flest
ágiæte mest
er Náttúrann nockrum lieute.

5.

Ungur þá fyrst mier hann tók
Alþingis bók
skráde med skärstum hætte:
lifa mun enn þó lagd sie hönd
líks undir bönd;
Rettarins greina giætte.
Ogrased pund
gaf enn í mund
Ærunnar verd
yfirvalds Sverd
langa Løgmanns Embætte.

6.

Sást hier ei nockur fremre mann
Sudurstól þann
ad sitia á sømu døgum.
Dansker Løgmenn þó væru vel
vijst eg hann tel
framar ad flestum høgum.
Atte eg þess von
minn Einka Son
giæfest mier best
grundade flest
i Landsins rètte og løgum.

7. Gomul

7.

Gømul mun eg ef gleimast verk
so mørg og merk
sem epter Ædlann liggia,
enn hier, sem lifed efra senn
og yngre menn
opt meigid ad heim hyggia.
Fesiódur er
og frædakver
eins Viturs manns
vildarsta lands
þar med sitt brióst ad hyggia.

8.

Innlendann hefe eg Adal sted
og Norskur med
mægdist vid mina Syne.
þetta skal eitt mitt þroska par
og þadan var
Magnus af mesta Kyne.
hvorium var gleymt,
eda hefur mig dreymt?
Enn ef su Stiett
upp verdur riett
af vorum ædsta vine.

9.

Sú er min upphefd [illegible] fyrst
eg ødladist
af minu eiginn Gæde
frómann Hofdingia [illegible]
fyrer Amtmann,
margt þá i móte stædes
þvi Kóngsins Nád
feck þess vel gád,
mina innre raun
utvortis laun
fár so fullþeckia næde.

10.

[illegible] fær vera [illegible] þad [illegible]
er var mest vant,
afreka og endurbæta,
enn styrkia hier [illegible] á
og standast má:
óveniur upp ad ræta.
Sanna þad enn
skervitrer menn,
óþacklát børn
edur ófulld-giørn
ei munu þursa ad þræta.

11.

Allt hvørs og flekka enn vidþarf,
var stærra starf
enn eins manns lit ad retta:
Eptirkominum, og því tel
allskyldt, og fel
þá ad framkvæma þetta.
Ef hvør um sig,
aktar so mig
tijd epter tijd,
tækist um sijd
minne læging ad slétta.

12.

Velgiørdir eptir soddann Mann
sijst firnast kann,
hvørs minning mun ei deya;
hann lifer best þo dáenn sie,
á lifande
manna lands og meya.
Þeir sem i nauð
þágu hans braud
og margar hier
misskyndsemder
velkomenn vilia seigia.

13.

Oneyghlegt þad er til sanns
þess Ædla Manns
gódverk ef greina skylde;
setia má þó fyrer sierhvørn dag
i Heimsins hag
utbraut sig ein hans millde.
Þad skedur hinnst
þess verdur minnst,
og skrifad flest
er skartar best
uppá hanns Æruskilde.

14.

Nú þó eg syrge (og satt er þad)
sjá má eg hvad
til huggunar hann mier gerde,
þá sinn verdiga Sifla son
i sældar von
til Amtmans ut mier kerde.
Eg heite á þig:
hugadu um mig:
þins Fødurs spor
forusta vor
og þinn uppgángur verde.

Sam-

Samkvæde Fødurlændenu golded.

Hver man harmi þinum,
hørd Táka giørdu bákna,
raun vard á ránar nordur
ranni dreir; annar meiri.
Sudar miklu saud Hekla,
Sót gaus of mót hausa,
glenis ad Kvendi, raums, rantu,
rigndi Sand, hnigndi Landi.

Bifrastar hof hristi,
hátt gall þrátt i Fialli
skaut fyri Skata vorum
Skips aldar svipkalda.

Alrauda Sól sídann
Sveit kring kit a þingi;
boda kann midlu minna
manntión sannad Fróni.

Grát Módir, Sút svfdi:
svart alldinn svart falda:
verdur er Virda Stióri
vorra sár þorra Tára.
Hald Mærings hold fyri
heiman-mund, geim þu undir
fái Líkblæiu bleika
hiart lín, hiarta þínu.

Adgiætande.

Þo eg meine hvert Ord i Versunum so einfaldt og audskilid, ad einganu villa kunne; vil eg samt hafa bedid Lesarann gods fyrir ad eptersylgiande verdi ei illa utløgd.

4 Vers.) Innlendur Sveinn: Eg vil ei upptelia hvørsu þetta nafn gildir ymislega, enn hier a þad ad merkia epter fornum Kongabrefum.

5 V.) Langa-Løgmanns Embætte. Embættid er heil langt, og vel hid eldsta hier a Lande. So og ma þad laugt kallast i tillite til Personuuuar, sem þad hafde yfer 20 Aar, og hafa færri lengur Løgmenn vered.

6 V.) Sudurstol: Hier skilst under Løgstollinn, sosem altidt er i Møreg ad kalla Løgdæminn Løgstola.

13 V.) Hinnst: er tvillaust tekid af Pron. hinn. Superlat. hinnstur. brukast fyrer sydarstur.

14 V.) Sifiason: Sa sem veit hvad Sif, eda Sifiar er, þarf ecke leingi spyria hvad Sifiason skule þyda. Eg hefde annars kunnad bruka Svigerson, ef slikt transtatak i Dønskuna være ei af vorum Puristum aldeilis fordæmt.

Magnusar Minning

Amtmanns yfer Islande

Gislasonar,

I Sendebrefs forme, tilskrifud og send Frænda Hans, Dótturmanne
og Epterkomara i Embættinu,

Herr Olafe Stephanssyne,

um Þess góda Sáluga Herra ypparligar
G=iptir Þ=rudmensku og S=ælu.

Melodie: *Rerum certa salus.*

Forspiallo Lióð.

1.) Há Edla Herra Amtmann! Hofdinge fremstr ver
eiin heilsa eg ydur kann, aull liggia fús min Spór
til ydar hefdar Husa:
Dygdin ágæt mitt efter Þor.

2.) Qvad eg fagnande fyr, hvdiz Þad Sóttlaust mer,
gledinnar blidr byr bar mig svo hægt med ser:
Nu klinger aunnur klacka:
Magnus látinn Amptmadr er.

3.) Sok.

3.) Söknudr mesta Manns mig allan nidr slær,
fegursta Lióð vors Lands ad lidid finnum vær;
Það var Magnus Amtmadr,
ein fremstu Stærdar Stiarna skær.

4.) Svo vist sem vilda eg vegliga Minning Hans
á allan virda veg, verdr mer orda Stans:
Hver má i myrkre sliku
lisligan fremia lióda dans?

5.) Leika Fuglar og Fe, vær fagrt Sólskin er,
Hyliast í Hretvidre, hælis leitande ser:
Svo er i Sorg og Glede
um mál og huge manna her.

6.) Hveriuni skal telia og tiá Tormerki þvilik nu?
ydr ei angra má, ótæk er breytne sú.
Enn madr manne feger,
þeim allvel treyster, allt i trú.

7.) Ad tala um Söknud sinn, og Söknud annars med,
dæmi þess frid eg finn, það friskar sturlad ged;
þó slikt ei mæla megi
um litilsiorlig Lióð sem kved.

8.) Veit eg Hugprydin há, og heilög christin Trú,
Söknud þann mykla má, sem mæder ydr nu:
Hann vill þá aptr venda,
Astriki fylger artin sú.

9.) Hvad nú um allt þad er, einkum þad skylldt eg finn,
ad leyna ei lengr ser, lysande Søknudinn:
Samlíding sá má bera,
Sem fyrr hafde Samfeknudinn.

10.) Mannslát hvert mikid er, meir enn Lamb falli eda Kid:
bestu Høfdingia her hvad má þá jafnast vid?
þad snerter ásamt alla,
þó nockrum þyki nærst høggvid.

11.) Helldr til annad enn: ásannast láta ber,
Þad Gud og góder menn gott hafa veitt ofs her:
Uppvakning einnig lika
gód dæmin jafnan gefa af ser.

Gæfu Minning.

12.) Magnusar Minning þá mæt er á alla Lund,
Uppruna fyrstum frá: fæddr á Lucku Stund:
Gøfugt og gott Forelldri:
Happ var þad fyrsta á Heimsins Grund.

13.) Náttura næmis giørn, nettum Skapnade med,
Sem bestu vonar børn berande sáum sied;
þar epter Lund og Læte,
Sem dregr til Astar allra ged.

14.) Widalins fóstr fridr framgángs var mikel von;
Ungmennid elskar blidt ágætr Þorkelsson,
Samkvæman sínu gede,
Náskylldan sinne kærre Kvon.

15.) Utan sem innanlands ágætt feck menta safn,
ødladist ært til hans Alþingis-Skrifara nafn,
Løgmadr vel og lenge,
Hverium þeim fremstu halldinn jafn.

16.) Luckan var mikil med, og margfaulld allan tíd,
ávann ser allra ged, elskadr fyrr og síd,
Amtmadr sídan settr,
Yfervalld hædsta lands hiá Lyd.

17.) Ei má vera þess án, ad einnig minnumst ver
á gøfugt gæfu Lán Guds eitt hid fremsta her:
Kvonfáng sem best má kiósa,
veittist Hønum, þad viti þer.

18.) Sambud hin besta var, blessud og laung med þeim,
ákomid þótte þar fyrer þessum allvel tveim:
Svo urdu ad sídurstunne
nær samferda til Herrans heim.

19.) Hvad kærast heime i haufdu jafnt sinne Ønd,
rádstafad þecktu þvi, þad var i ydar hønd;
uppkomin Nøfn og Nidia,
þau yndissamlig ástar bønd.

20.) Gledelegt var þá vid Verølld ad skilia her,
og ganga Guds i Frid hautu þá christnum ber,
Sællra Lifdaga saddr,
eins og Simeon óskar ser.

9.) Hvad nú um allt þad er, einkum þad skylldt eg finn,
ad leyna ei lengr sér, lysande Søknudinn:
Samlíding sá má bera,
Sem fyrr hafde Samføknudinn.

10.) Mannslát hvert mikid er, meir enn Lamb falli eda Kid:
bestu Høfdingia her hvad má þá jafnast vid?
Þad snerter ásamt alla,
þó nockrum þyki nærst høggvid.

11.) Helldr til annad enn: ásannast láta ber,
Þad Gud og góder menn gott hafa veitt oss her:
Uppvakning einnig lika
góð dæmin jafnan gefa af ser.

Gæfu Minning.

12.) Magnusar Minning þá mæt er á alla Lund,
Uppruna fyrstum frá: fæddr á Lucku Stund:
Gøfugt og gott Forelldri:
Happ var þad fyrsta á Heimsins Grund.

13.) Náttura nænis giørn, nettum Skapnade med,
Sem bestu vonar børn berande sáum sied;
Þar epter Lund og Læte,
Sem dregr til Astar allra ged.

14.) Widálins fósir fridr framgángs var mikel von;
Ungmennid elskar blidt ágætr Þorkelsson,
Samkvæman sinu gede,
Náskylldan sinne kærre Kvon.

15.) Utan

15.) Utan sem innanlands ágætt feck menta safn,
odladist ært til hans Alþingis-Skrifara nafn,
Lögmadr vel og lenge,
Hverium þeim fremstu halldinn jafn.

16.) Luckan var mikil med, og margfaulld allan tíd,
ávann ser allra ged, elskadr fyrr og síd,
Amtmadr sídan settr,
Yfervalld hædsta lands hiá Lyd.

17.) Ei má verá þess án, ad einnig minnumst ver
á gøfugt gæfu Lán Guds eitt hid fremsta her:
Kvonfáng sem best má kiósa,
veittist Hønum, þad viti þer.

18.) Sambud hin besta var, blessud og laung med þeim,
ákomid þótte þar fyrer þessum allvel tveim:
Svo urdu ad sídurstunne
nær samferda til Herrans heim.

19.) Hvad kærast heime i hausdu jafnt sinne Ønd,
rádstafad þecktu þvi, þad var i ydar hend;
uppkomin Nøfn og Nidia,
þau yndissamlig ástar bend.

20.) Gledelegt var þá vid Verølld ad skilia her,
og gaman Guds i Frid hantu þá christnum ber,
Sællra Lifdaga saddr,
eins og Simeon óskar ser.

Gáfu Minning.

21.) Gáfur þess mikla Manns mer voru ej kunnar rett,
þo seck eg séd til fullis, ad soddan hvad fell lett;
fiolhæfr, minnis merkr;
þá hausdum vissa af Hønum frett.

22.) Þvi saugdu og merker menn mer þar sannliga frá,
ad Lærdoms lesturenn legdi ser ecki hiá,
þá yngre uppfrædande:
Hlutina af sliku marka má.

23.) Embætti og Huss-Stiórn Hans hausum þess merke ver;
Fiolskyllda sá til sans syner hvor madrinn er;
Þad kostar meira enn minna,
þá mikid bæde og margt vel fer.

24.) Lettvigr Likaminn, lifande Hugskoted,
idulig árveknin, audru hvad fylgia red:
Sikt er Ysermanns ædi,
fær miklu gódu framkomed.

25.) Fleira vel fingast kann, ef framar væri þorf;
þeir sem gloggt þecktu Hann, þvilik Hans vissu Staurf:
enn eg mer helldr hlífe,
enn rett aflagi Rædan diorf.

26.) Þad eitt má segia satt, ad Systur þessar tvær,
Giptan og Gáfan bradt, sem gángast laungum fiær,
helldust þar æ i hendur
Hønum verande hvern dag nær.

Mann-

Mannkosta Minning.

27.) Allt þetta fagrt er, enn fegre Dygdin þó;
einginn sig ødru her eins fridri Skarte bió:
Hitt, fyrer utan hana,
eydist sem fari i Elld og Sió.

28.) Magnusar Minning en merkilig verde þá,
nær gæfu og gáfum senn glanse Dygdernar hiá:
Þvi gott sem fylgist fleira,
þvi større reikna manninn má.

29.) Slikt allt ad telia og tiá, torvelldt, þad yrdi mer;
annars sem meira má Mælskunnar Kraptr her,
þótt vel kunnugr være,
mistreysta kanuske mætti ser.

30.) Þad var ey þánke minn, þad var Minningin ein,
ad kynni siást um sinn, sem hun fyrer mer skein.
Annad er mann sá mynda,
annad fullmálud Asynd hrein.

31.) Gódmenni mesta þá Magnus hver þeckia vann,
Sem heyrde, visse, sá: Sidprúdan, Högværann,
Orlátan jafnt vid alla,
Gestrisinn miøg og gladværann.

32.) Høfud-dygd Høfdingians heita má Rettvise,
temprud þó samt til sans med sannre gódsyse:
Þad vantade vist ecki;
allmargt hygg eg þad auglyse.

33.) Høf-

33) Hófseme Høfdingium helld eg ómissande,
ad veriest Vindryckium i vigtugu Embætte:
Þad má um Magnus segia,
ad flestum i sliku framtæke.

34.) Margt hnigr aullu ad, sem upp var talid nu,
enn allt uppfyller þad ágætust Dygdin sú:
Gott og Gudrækid Hiarta,
þess Vitnisburdar veit eg tru.

35.) Guds madr gódr einn, er Gledevøkru * sá,
gladde sig hugar hreinn, og her nærst giørde tiá:
Hefdir þu Hans gudrækne
vitad, hvad mundi meira þá?

36.) Dygdanna rettu Rót reynnum og finnum þar,
Serhvørra Bresta bót, ef Brestr nockr var:
Her komast hverge nærre
neinar Dygder Nátturunnar.

37.) Þad læt eg nægia nú, nú hætte eg gladr vid:
Kórónar christinn Tru Kost hvern og gódan Sid,
Svo fær ad sidurstunne
Lissins Kórónu Lambs hiá Hlid.

38.) Sæll madr Magnus var, miklu þó framar er,
Já þusund sinnum þar, þvi meir sem kunne her:
Allt stundlegt tekr enda,
enn eylif Dyrdin alldrei þver.

* Gratuleran til Amtm. Sal. M. G. 1757.

39.) Søk

39.) Søknudr sodban Manns sannliga mikill er,
betre þó helldr enn hans, sem hagar misjafnt ser,
Hvert menn lidid álita,
ellegar hitt sem epter fer.

40.) Søknudr sodban Manns sannliga gledia má,
nær skodum heimfaur Hans hedan i burtu frá,
og þá gnótt allra gæda
Gude og útvøldum aullum hiá.

41.) Allt þad gott hafde hver af Hønum lifs um tíd, [redacted]
[redacted] er ágætust fyrr og síd:
[redacted] enn Lán sem hlotid hefr,
Samføgnud boda, enn sefa Strid. [redacted]

42.) Dæmin ofs gefi gód Guds Rád sem allra flest,
ad vekist þar vid þiód til þess sem gegner best;
Svo lifa, lída og deyia,
ad sylif Sælan dvinnest.

Nidrlagit.

43.) Nu hefr eg, Hr. Amtmann! halldid vid ydr Tal,
[redacted] Vendsla Vitring þann, er veit og dæma skal,
Hvert rett álitid hafi,
þad inne i minum ordum fal.

44.) Margt skorte mig til þess, megid þad sanna her,
Magnusar minnis Vess ad myuda rett sem ber;
Viliann þo vilda eg syna,
Hann þeckid og hans Orsaker.

[redacted]

45.) Þess

45.) Þess bid eg ydr þá, þessa tilsenda Skrá
ad virda vel sem má, nær verdr litid á,
Viliann fyrer Verk takande;
mig þar reidande miøg uppá.

46.) Þess gledíumst einnig þá, ad þegnar ydr sjá,
Amtmann oss ordin hiá, ádr enn Hinn veik frá,
á besta Blómstrs alldre,
Sem vel og lengi vara má.

47.) [redacted] eg ydr nu, og Edla dyrre Fru,
ad breidist Blessan su, blífanlig, holl og tru,
sem veit Magnus mællt hafa,
yfer Embætti, Baurn og Bu.

48.) Óskast þá yckr þar allskonar Blessunar,
Fagnadar, Farsælldar, Fridar og Ununar,
af þeim sem allt kann veita,
hedan af um alt Eylifdar.

EROTEMA.

Hver er genginn? Høfdinge.
hvadan? fra aullum Skada.
hvert? til Himin-porta.
hver beiddist? Gud heim leidde.
hvenærr? alldradr Herra.
hvers Stands? Amtmadr á Lande
hvilikr? hellstra make.
hver saknar? aller vakna.

Hver er fenginn? Høfdinge.
hver villdi? Gud milldr,
hvert nafn hefer? Olafr.
hvers Son? Stephans konr.
hveim glikr? hinum spaka.
hveim mægdr? sømu Frægdum.
hver nytr? haullda sveiter.
hver fagnar? aull þiód bragna.

Lofsæl

Loffæl Minning
Hágøfigra Hióna
Herr Magnusar Gislasonar,
Amtmanns á Islandi,
og
Fru Þorunnar Gudmundsdottur.

Sungin af

G. S. S.

Melodie: Fader vor sem á Himnum ert &c.

O! hvad tydt velltist Heppnis Hiól, hvad brádt formyrkvast Glede Sól? hvørsu fliótt snyr sier vedred vid, vøllt er á slyku jafnann bid, allt hvad sem fyrer Augun ber, umbreiting færer þad med sier.

2.) Stødugt hier eckert kallast kann, Christenn þad reiner sier hvør Mann, Heilsa og Veike hvørt umm sig, hafa ey Kióreun blifanlig, Daude og Lyf þaug deilast á, dagléga soddann lyta má.

3.) Ryfdómur bæde og Rienan Auds, rysleg Fæda og Skortur Brauds, Gaman lyka og Glede-Fion, grátleg Veinan og Kiætes Són, Ymest halldast i Hendur hier, hverfullt allt þetta vyrdest mier.

4.) Lyfenu fyrst oss giædde Gud, gafst oss hans Lyking medskøpud, Holld vort af Molldu mynda vann, enn Mannsens Sálu

 inn-

innblies hann, Sakleises fagurt Plóð Þá Stand, stofnade oss ein-
genn Hlutur Grand.

5.) Umbreiting frá Þvi ordenn er, aller frá Gude fiellum vier, Adam Þegar Guds Boded brant, bestu Kiora ei leingur naut, al-
giørva Mynd Guds missa tied, Mannkyned eirnein Høuum med.

6.) Umbreiting so á øllu skier, umbreitest hvad sem Verølld ber, Dauda til Stundar Fæding frá, sinna ummbreiting sierhvør má, eitt Þegar dvinar annad strax, astur nálgast og er til taks.

7.) Grátleg umbillting greinest hier, grátner Þar yfer kveinunum vier, dáenn er Þórunn dyggust su, Dóter Gudmundar Amtmanns Fru, eins litlu Amtmann efter Þád, oss liet merkia sinn Vidskilnad.

8.) Ut af Þessare eg nu kved, Ummbreiting nyrre sem er skied, Þar ed Personur Tignar tvær, tókust frá Heime bádar Þær, minnast vil framar Þeirra Þvi, Þar til gesst mier nu Orsøk ny.

9.) Øllum i Lande alkiend senn, eins voru bæde Høfdings-
menn, Mannkosta allra mætust Nægd, margfallda bar ut Þeirra Frægd, samtvinnad Þeirra Giædsku ged, Gud hafde siálfur tilbued.

10.) Fyrst eg minnist á fyrrdáin, frægasta Islands Kvennmann-
inn, Velborna Fru sem Vyrding bar, Vitrasta Amtmanns Mag-
nusar, so sem hun fyrr mitt grætte Gied, grátlegre sinne Burtfør med.

11.) Børnum lykast mitt Kvæda-Kvak, Kunnáttu snauda Tungu-
tak, asl vana reikna mig eg má, ad minnast hennar Dygder á, Ordgnótt hier heimtest ósper til, ef nockur Þar á giørde Skil.

12.) Enn med Þvi hver eirn ætte Mann, ástunda, jafnann Samm-
leikann, Málsnilld Þó vante má hann samt, mætast Þad Verk sier giøra tamt, øllumm af Hiarta ad unna Sanns, er Þad riett Skyllda Christenns Manns.

13.) Af Ættum stædstu Innaunlands, uppsprottenn var med Sóma-krans, eins og hier skilld var Høfdingiumm, hun var ei sydur Manns-kostumm, Byndene allra Dygda bar, Bólfesta þeirra hiá henne var.

14.) Gudhrædslunnar ried ganga Veg, giørdest henne su Leid ei treg, allt sem hun hafdest annad ad, af henne tók sier Grunndvøll þad, Otte Drottens var uppsprettann, utfleita Lækium Dygda vann.

15.) Gáfud med Hógværd Frábær Fru, Fridsemd og Spekter rækte su, underhafande allann Lyd, ásyste þar til fyrr og syd, Ein-drægnes sáde Sæde þvi, sinu nafnfrægu Húse i.

16.) Hus-Stiórnar sinnar Hlutskipted, hun forstód bestu Skyn-semd med, Fólked ladade glæsku giorn, ad gierast hlyded eins og Børn, adrer hvar beita Herkiu umm Hryd, Hennar vann Lundenn Ástarblyd.

17.) Menter sem pryda Kvenna Kór, og Konsta þeirra Mergdenn stór, flest var henne til Lista lagt, Lagkiænsku medur Handgrip stakt, ødrum slykt kiende algrundad, uppfósturs Børnenn sanna þad.

18.) Ørlátasta var bored Blód, blessud Velburdugt Dygda Fliód, einhvørn ef sá hun aumstaddann, eins var og bryste Hiarta rann, Hyggiann var þá og Høndenn fliót, hier á ef kunne ad ráda Bót.

19.) Tryggdanna allra tel eg greidt, traustara fieckst ei banded neitt, ad sier ef tók hun eitt sinn þann, sem Ástrykes hennar leita vann, Kedia sem sterk af Kopar bygd, kunne ei slitna Hennar Tryggd.

20.) Vid Børnenn Fósturs breitte so, bió hun þau ut med Koste two, Gudhrædslu fyrst og gódann Sid, greindaudug liet þaug temiast vid, ad Verknad sydann vel tilreidd, voru med Rausn ur Garde leidd.

21.) Fyrr þrítur Dag enn Dæme mig, Dygda-Spor Hennar ótalslig, upp ad teikna ef ætte hier, ófært þad vyrdest siálfum mier, nockud framar þvi minnast má, Magnus sáladann Amtmann á.

22.) Seytián Hundrud og Fiøgur frá, Fæding vors Jesu tøldust þá, Arenn þegar ad inngeck hann, allra fyrst þenna Lyfs i rann, Fædingar-Stadur vyst hanns var, Vesturlands kiender Reikhoolar.

23.) Upp frá þvi sidann Alldur óx, inn til Latinu Menta hióst, sendur til Schóla Skálholts var, Skarpleikans medur Gásfurnar, feinged þá hafde Frægdar hár, Frióssønust Alldurs Sextan Ar.

24.) Þadann feck Lausn med Lofstyr so, sidan snart epter Vetur tvo, Atián þá hafde Ara tíd, ileingiast hier ei þeinkte umm Hryd, Ared hanns Eitt og tíu tvenn, talde hanns fyrsta Siglingenn.

25.) Kaupmannahafnar hann med Hast, Háskoola til ried burtferdast, hvar umm Fimm Ara Danska Dvøl, á dyrmætum Kostum átte Vøl, liente hønum þá Luckann sling, Landþingskrifara Bestilling.

26.) Fimm og Tuttugu fanst hanns þá, Fiøllde Ara, sem reikna má, kom so til Landsens Metord med, margra Ástvina kiætte Gied, Þeirre i Køllun þiena ried, þar til ad sier tók Løgdæmed.

27.) Tuttugu og Níu nu var hann, nytra Ara sem vitnast kann, megnug þá Kóngleg Majestet, maklega Løgmann verda liet, Sudur-Lande og Austur á, øllumm sem kunnugt vera má.

28.) A sama Are ingeck hann, Égtaskap eirn hinn frægastann, medur Þórunne mektar Frú, (Marger sem tydast harma nu), Hiónaband best þad blessa ried, Børnunum tveimur Drottenn med.

29.) Þriátiger Ára þegar hann, þannúnn lifde sá vitre Mann, Lífsens med Gróda gláddur var, giefed Sigrídar Nafned bar, epter sex Daga deide Dvöl, dvína liet Herrann stundlegt Böl.

30.) Árenu epter utann Grand, enn nu blóngadest Hiónaband, med Nafne sama nýfædd Mær, af Náð Guds hönum veittest kiær, Fegundur jókst þá Forelldrum, af fögrum þessum Gródanum.

31.) Þesse hiá Lídum lifer nu, loflegust Kvenna Amtmans Fru, Forelldra Jmind Frábærleg, setande þeirra Dygda Veg, allra Guds-hræddra Elsku hier, umsadmast hun, sem verdugt er.

32.) Fertugur var med Fiórum tveim, og fylgiande stöku Are þeim, Amtmans þá settur vel hann var, Verkum ad liást til Framkvæmdar, á Fimta Are epter þad, Amted til fulls han tók sier ad.

33.) Sextyger Ár og þar til þriu, þegar hann hafde lifad nu, Buserlum sinum bygdum frá, ad Bessastødum fluttest þá, slocktest þar Lífs hanns blessad Blis, var þad til þridia Novembris. 1766.

34.) Söknunarverdur sá er Mann, Sáred þad fyrra eikur hann, beiskre sinne Burtkallan med, bugast miög þar af flestra Gied, Undernar tvær med Angurs Foss, opnadar streima hrelldum oss.

35.) Amtmadur annar er min Bön, Olafur Herra Stephansson, hepta mune þad Harma-Bad, Hins Dande sem feck orsakad, setande i Teingda-Födurs Spor, fyrnest þa loksens Sorgenn vor.

36.) Upptaled syst eg alla giet, á hveria dinur Sorgar-Hret, Burtsviptre þessa Amtmanns af, Orsök hann til þess siálfur gaf, Lífs-medann Dygda glædenn góð, giörvallre synde Islands þiód.

37.) Grætur Logþinged Hvatma hver, hreifer sig hvar sem lited er, tá fella Snauder, trega hann, traust Rádenn hverium giefa vann, syrgia hier bæde Karl og Kon, Kóngs Amtmann Magnus Gislason.

38.) Föðurlaus Börn og Fárádar, fliótande i Tárum Eckiurnar, Skoolar Biskupa, Studentar, stúrande af Bægdum Þreigar, aller samhlióða Rauna-Naust, reikande þessa kiæteslaust.

39.) Minnast med Tárum meiga og hans, mesta Lands þessa Hösdingians, þeir sem hann tók til þiónkunar, Þörfnun Þennanns og Medreidar, æ vid þa breitte alla senu, eins og trygdmeste Faderenu.

40.) Vakande þeirra Velferd þrátt, vakte hann yfer Dag sem Nátt, hiellt ecke nóg hanns Hösdings Lund, Hiástod þeim liá umm nockra Stund, umhygginn bar i Brióste meir, til Brauds og Sóma kiemust þeir.

41.) I þeirra Tölu syngur sá, sem þetta hryggur giörer tiá, Reinslann hefur þeim kreptug kient, Kiærleiks slyka ad þeckia Ment, þann sama tídt á Bríóstum bár, burtskuttur nu til Vegsemdar.

42.) So var Kiærleikans Kraptur ör, kunne ei aptra sinne För, Skilldra lyka sem Teingdra til, Trigdanna ríkust giörde Skil, Astrykeð Hiartans Æðum úr, Ættmenn jafnt ræfte sinnar Frur.

43.) Gudbrædður, Riettvís, vitur var, vel leiste Mála-Flækiurnar, Embættes Valld sitt ræfia rieð, Röksemd, og stakre Hógværd með, Trufastur, giafstór, giestrisinn, góðgiarn vid hvörn, ei Stórbrotinn.

44.) Hvad varstu Dauðe! meinstór mier, minn Trygda Födur hripsáder, hefur Ofund ást yfer þu, ad leingur hiá oss dvelde nú, alldrei ossögum seigiast má, sárbeiskre þinne Lundu frá.

45.) Enn þótt þin Trygd sie þrauta hál, þetta samt gledur mina Sál, ad eg þecke þitt Ahlaup ört, alldrei fær meira vid oss giört, helldur enn lídur Herra þinn, hanns ertu ad vísu þienarinn.

46.) O! þu Velburdugt vitra holld, veniulegre nu hulenn Mölld, sosdu vært þar til Sáleun Fiær, sama Búning sinn aptur fær, leiptrande þó med Liómaglans, Lykamenn eins og Frelsarans.

47.) Buar Landsens þess beide eg hier, bidied þier aller ásamt mier, ad þess Örenda Amtmans Hrós, ávallt giærdest sem tendrad Liós, hiá þeim sem nu hanns stár i Stiett, Stiórnenn so þeckness Gude riett.

48.) Má eg umm Sinn ei meira tiá, umm Misser vors Amtmans Heime frá, helldur vende eg Huga min, hædste Gud Drotten upp til þin, truadre medur Bæn eg bid, blessadur send oss Hiálp og Lid.

49.) Alldrei lát þu þann Ofboðs Foss, Ognar þinnar so dynia á oss, ad þu svipter hier Landsens Lyd, leinge umm vora Æfe tíd, Yfervølldum sem elska riett, og þu hefur til Fotsvars sett.

50.) Gráta meigum vier giarnann þad, Grimd þina høfum upptendrad, Illskunnar Athøfn megnre med, og margopt styggt þitt Astar Gied, undrast yfer ei þursum þá, þó þu legger oss Straffed á.

51.) Nóg má kallast su Hirting hørd, hvar hellst sem truann Fólksens Verd, burttekur þu og mestu Menn, enn midlast hinum Lyd stiórnenn, sem med Hardrydges hystum Mód, hier skulu styra Landsens þiód.

52.) Underkástast þá Onád þin, Oked stranga og Reide-Pyn, láttu oss ecke Giæsku Gud! grátbeidne su er fulltruud, ad oss ei gleima giører þu, gódann þó mistum Amtmann nu!

53.) Sendu oss aptur samlykann, Sóma og Visku giæddann Mann, sá er þess Fyrra Buning ber, i breitne Gudræknes fyrer þier, fagnande skulum fagna þá, Fødurland ef þess nióta má.

54.) Glede fyrtann med Gráte unnin Hryd, giorvallahns hofum sedann Lyd, hvør villde ofgar þeinkia þá, þótt þyngre leggest Sorgenn á, Astmenne siálf hinns Merka Manns, er meiga þannig sakna hanns.

55.) Instu af Rótum óska þvi, uppdreiged þetta Sorgar Ský, sem hiá þeim biturt Augur ól, og Indes fagra byrgde Sól, Liómande Fader Liósens sá, láte þad hvarfla þaunkum frá.

56.) Sinned hresse og gledie Gied, Guds Ande traustre Huggun med, Sálar Kiæte þeim sende hann, er Sálar Angist þola vann, Sál þeirra fágne i sannre Tru, ad Sál þess dáuda liómar nu.

57.) Leist þeirra tærust Tárafoll, trufastur Drotten þerre øll, sem Augum hefur utpressad, Astvinar láted fárast þad, slitne þar Hryggd og slockne med, slykt er af Drottens Forsión skied.

58.) Aull þau Gæde sem Audnann þeim, Ørenda lieute hier i Heim, ávallt frióvgest med Avøxtum, øllum hanns rietum Bloodskylldum, Æfennar hvørn Dag meir og meir, i mestu Farsælld blómgest þeir.

59.) So mun Fyrerheit saunast ørt, sem hefur Drottenn fordum giert, Gudhrædda Nidia og Barna-Børn, blessar hanns Nádenn Hiálpargiørn, i þusund Lidu þaug sem hann, þeckia og óttast Skaparann.

60.) Osk min er sydast allra þad, Ordenn sem hef eg hier talad, mete med Dóme Mannbygdar, Magnusar Amtmans Náungar, alla eg þá i Audmykt kved, ellyst veitest þeim Hiálpræded.

61.) Nu vil eg seinast siálfum mier, Sannleiks Hugleiding taka hier, utaf Burtkalle Mesta Manns, merkasta Islands Høfdingiáns, eins og hann dó, so deyum vier, Drottens nær þar til Time er.

62.)

62.) Venialegt er Þad Vitagialld, vort þó Lykamans rosne Tialld, undrast Þarf ecke yfer Þvi, eins og Þar skiede Breitne ny, ædstur Gud skilde á vid Holld, aptur Þad hlite ad verda Molld.

63.) Þier sem i Dag er Lífed lied, og lykamlegt margslags Innvæled, Þeink ad allt Þetta Þverra finst, Þegar Þig siálfann varer minst, Heppne timanleg hvikul er, hastar og Daudenn lyka fier.

64.) Omak og Mæda margvislig, med hverju Holld vort Þreiter sig, Ahyggiann frek og Umsvif straung, ómæded Kapp og Stærsemm laung, Daudans ei sefa Kaskleik kann, klocknar vid eckert sodbann hann.

65.) Ríkdómur, Upphefd, Metord, Magt, Málsnille, Fegurd, Skraut og Prakt, Lærdómur, Speke, Vitskamm væn, valdar Lister og Rádenn kiæn, sem Barna Glisid brosverdt má, brynudum Styrk hanns reiknast hiá.

66.) Undrast má hversu aum Mannkind, opt lega ur Máta reinest blind, ad hun ecke siáande fier, siálfrar Afed hvad skammvint er, andvaralaust Þá adhefst Þad, ofs sem Gud hefur Þrábannad.

67.) Nætur og Daga nu Þó er, nálægur jafnann Daudans Her, sem kynner oss frá Komu hanns, kroptugs Ovinar Syndugs Manns, slasar og tydunt ovart ad, eingenn Manna, so fyrr veit Þad:

68.) Gáleised Þessu velldur vest, vid Þetta allt ei leidriettest, Madurenn sem Þó margopt sier, Magtenn Daudanns hvad kroptug er, veit og ad finna Verka Skil, verdur hann giera Droitens til.

69.) Underhuningar er Þvi sú, ádur enn yaungiyn Heime frá, Athvsn Glæpanna afleggest; Jdkun Gudhrædslu dafne best, Jdran bæte hvad áfátt var, áformed sie til Betrunar.

70.) Drottenn inntræt oss þánka þá, þad hiedann allar hlióðum gá, Farsiáler so ad verdúmm vier, og vorunst Sathans loskaner, Daudenn er vys, enn Daudastund, dylur sinn hiá oss syðsta Fund.

71.) Medann i Heime velkiunst vier, Vegfarendur og Hussvillter, tak á oss Jesu Warud vel, Vaktarenn trausti i Israel, lát ei steita vort Fóta Far, i staustre Dadgiætslunnar.

72.) Urrædenn vor i allre Pin, eru o! Jesu minn til Þyn, Daudans þá kreinker Kvydenn mig, og Kvelling Sorgar inniskig, þu sanne Daudans Sigrarinn, sefadu þá hanns Skeitenn stinn.

73.) Náþ Þin Jesu sie nærstødd mier, þa nystá Daudans þruganer, Hollded af veike hrørnar mitt, Huzhreistenn Asted misser sitt, Heirnar, Siónar og Mælsku Magn, mier kann ei leingur vinna Gagn.

74.) Deggvande Sniaustuin Augun á, andlegumm Drottenn riódra þá, sanne i Tru so fáe sied, Son Þinn Jesum þeim gløggvast med, standande þier vid hægre Hlid, hier sem Stephanus gladdest vid.

75.) So kát og Eyrun virnenn min, Ordenn þaug heira Drottenn þin: Trygd þin i litlu merkiast má, aniked skallen og Wallded sá, þu góde þión, sem giætter mins, gack inni Fognud Herra þins.

76.) Dyrmætust Ord þau góde Gud, gief þu eg fáe ut tølud, Trunne medur ef Tunguninar, takast burt allar Hræringar, Fader! minn Anda fel eg hier, i Frelses Hendur siálfum þier.

77.) Ogn Daudans kann þá ofbodslig, alldrei framar ad hrella mig, þegar mier varpa þitt i Skaut, þar fer mig nálgast eingenn Þraut, Biargskorum tryggum by eg i, fra Bøle og Hættu sloppenn fry.

78) Truen uner vid Trygder þin, til þess ad kemur Stunddenn min, byda skal þvi med blydri Lund, blessudum epter þinum Fund, lángar nu Jesu leinge mig, i liómande Dyrd ad finna þig.

79.) Til þin skal Hiartad, Sinne, Sál, syfelld Andvarpan, Hugur, Mál, snuast og giørvallt Megnid mitt, ad mikla blessad Hialpráð þitt, Daudanum þinum døyrum med, Dauda nu ins burttókst Skadræded.

80.) Er þvi Daudenn mier ordenn kiær, Inngangur viss i Byggder þær, Utvalldra þar sem ótal Lid, uppþrópar þetta Lofkvædid: Lifsinger glader leikum vier, Lambsens Brudkaup þvi komed er.

81.) Rykes þins Alfur allar senn, Einglar bæde og skapter Menn, pryse þig Lissens Herra hár, hier og sydann umm eilyf Ar, minn Drottenn þángad mig leid þu, sem Magnus og Þórun lióma nu.

Gráte nu ákast etia
Itar ei Glede nyta,
Sutbarner Læknis leita
Láte Amtmanns ókáter.
Eingenn tier sæla Saungva,
Sorger heirast umm Torginn,
Nauda Kvein ei vill eidást,
Odunnm heirast menn hlióder.
Raun su ecke vill riena,

Rómur sá vida hliómar:
Ad Magnuso, Sóma Sæde,
Sálenn burt sie Annálud.
Otal Fólks neins ei neiter
Næringu Sorgenn tærer,
Ut af þvi Rauna Róte
Reckar þvingast med Ecka.

Sut þessa beiska bæter,
blydur Stiórnarenn Lyda,
þar ed hann gefa giører,
gylldann annann Amtmanninn.
Vill þvi vier Vyle ollu
vorpum, med Giede snorpu
vitande vyst hann gietur
veitt oss Forsión óþreitta.

Kiætanst þvi; gleimest Grátur;
glader þockum blessada
Rádstofun Guds, er riede
Rauna so lækna Kauninn,
ad vier med fegrum Fride,
sáum i Stad Burt-dáins,
Yfervalld, oss nu giefed,
Aller sem gudhrædt kalla.

Si gravior premeret contagio corporis artus,
Ad medici fugerem dexterioris opem.
Res esset si curta domi, mihi plena roganti,
Conferret largam Divitis arca stipem.
Si gemeret mea cymba gravî jactata procellâ,
Ad portum in tutô littore vela darem.
Si mihi qvis litem faceret, subsellia adirem,

Judicis

Judicis, ut læso ferretis auxilium.
Divinæ Sathanas destructor Imaginis at me,
Cum satagit, (tricis impediisse suis)
Non est auxilii mihi spes, te præter Jesu,
Ad te nî fugiam, non Sathanam effugiam?
Dicere qvis citius, *Quid non* sit posthuma Vita?
Dicere qvam *Quid sit*? posthuma vita, potest.
Non ibi mors, luctus nullus, non ægra senectus;
Non morbus, macies nulla nec atra fames:
Non æstus, frigus nullum, corruptio nulla:
Non lachrymæ, aut gemitus, non dolor ullus erit.
Non labor aut duris surgens in rebus egestas,
Nulla ibi pestis erit; Nullus ibi hostis erit.

Islands Vøku-Ludur
I hvern blásed var vid Andlát
Saluga Herr Amtmansens
Magnusar Gislasonar.
Af
H. E. S. Síra Hallgrímur Eldjárnsson,

Tón: I Babilon vid Vøtnin straung.
Má og syngia under Tón: I Dag eitt Blessad Barnid er ꝛc.

1.) Uppvakna dofinn Islands Þiód, Ungir og Gamlir bæde, vid lángvarandi Ludurs-Hliód, á Lopti, Jord og Flæde, Hvarmed
Al-

Alvalldur Himmins klár, hefur umm nærst afstidinn Aar, bendt oss ad bregda Svefni. J Jesu Nafni uppvøknum, J Jesu Nafni hugleidumm, þad Uppvakningar Efni.

2.) Liet Gud Kienningar-Lúdrinum, leingi hid ytra gialla, liet Hann hid innra Andann' sinn, Oss benda þrátt og kalla; Enn hvad margur i Myrkri svaf, Myrkranna Verkumm liet ey af ? Avi! þad ættum jata: J Jesu Nafni uppvøknum, J Jesu Nafni kostgiæfum, vort Synda-Safn ad gráta.

3.) Hier hefur Drottinn sett á Munn, Sinn Ludur oss ressande, Fenadarinns er Kvelling kunn, sem kreppir ad voru Lande, enn hvad fast sefur Mugur manns, miøg lytt sinnanndi Bending hanns, sem Ormar Eyrunn byrgia; J Jesu Nafni uppvøknum, J Jesu Nafni kostgiæfum, vorar Syndir ad syrgia.

4.) J Lopti Teiknum litu Menn, leiptrandi yfirstinga, Hugvekiu Ludur Herrans enn, Hvers Raust ey kann ad ljuga; Æ hvad fast sofa allmarger, á Augum Sálar forblinder, af hreistri Holldsins breka, J Jesu Nafni uppvøknum, J Jesu Nafni leidrettum, Oss synduga og seka.

5.) Siárinn blódugyr byrtast vann, Blástur Ludurs var hvellur, á Synda-Diupid minnti Mann, Mørg hvar Blóds-Alldann fellur, Enn hvad fast Manna Sinni svaf, sockid i rauda Vondsku Haf, ey [illegible] J Jesu Nafni uppvøknum, J. J. N. kostgiæfum, Heilagliga oss hegda.

6.) Vinndur og Hafsins Boda-megn, vyst sem Ludurinn strángi, hrópadi Mørgum Manni i giegn, med Skada Jfirgángi, Bendingar Aflid hart og hvast, Hiartad ey snart vid Svefninn fast, annad þó allt sig bærdi, J Jesu Nafni uppvøknum, J. J. N. burtkøstum, Syndinni sem oss ærdi.

7.)

7.) Imser Kvillar og undra Mein, ókiend i þessu Landi, sumum bruggudu skáligt Vein, sem Ludur hugskielsandi; Enn nockrir svásu eins og fyrr, Athugaleisis Dofinn kyrr, hiellt sig um Hiartarætur, I Jesu Nafni uppvöknum, J. J. N. hugleidum, og gefum ad oss giætur.

8.) Elldgusu Fialla ofbodslig, Ummbrot sier hreifdu vyda, Loptid þunnadi, syndi sig, Sandfalls Myrkrid óþyda; hristust Biörginn enn Hugurinn svaf, halldinn Gáleisis þyngslum af, eins og eckert ágeingi, I Jesu Nafni uppvöknum, J. J. N. burtfleigjum, Synd sem oss svæfdi leinge.

9) Peninga Tiónid vyda vann, voveifligt margann henda, vid Luckuþurdar Ludur þann, leitst Biörginn kominn á Enda, margur þó ecki Blundi brá, bædi Eyrunn sier vellti á, Sálar Svefnþorni stunginn, I Jesu Nafni uppvöknum, J. J. N. hugleidum, hvad sár er Synda Þunginn.

10.) Jafnfraumt þvi sem ad heirdum hier, Herludur Ressingaua, liufligann heyrdum lyka vier, Ludur Velgiörninganna, Verndadi Gud vort veika Rád, veitti Blessan af Siá og Lód, sofandi sumir hrutum, J. J. N. uppvöknum, J. J. N. hugleidum, hvylykrar Rádar nutum.

11.) Nær sofa þannin sumir fast, sinna Guds Ludrum valla, frekt skulum ecki forundrast, þó frekt hann giöri kalla, Afgángi bestu Manna med, sem meigum þeckja vid oss skied, aunnsærda Islendinga, J. J. N. uppvöknum, J. J. N. hugleidum, hvad mörg nu Meininn þvinga.

12.) Vors Kongungs Fridrichs Fimta deyd, fyllte Hiartunn med Sárum, O! hvad su harda Islands Neyd, uthellti morgum Tárum, þó sumumm litist Svefninn kiær, sokuum þess Drottins Smurda vær, sem heirdumm Ludurinn Harma, J. J. N. uppvoknum, J. J. N. vid snuum, berjandi oss á Barma.

13.) Hvern kunni Gud oss hærri frá, hvern kunni betri ad taka, enn var Landsfadir sanni sá, sem nádi jafnann vaka, yfir þorf vorri og Eymdarhag, allann sinn Rykisstiórnar Dag, mestu milldi syn=andi, J J. N. uppvoknum, J. J. N. hugleidum, hvad lydur voru Lande.

14.) Vist er pad Nád ey verdskulldud, vier mættum slykt igrunda, þó oss á Thróninn godur Gud, giæfi Christian Siøunda, besta Alldin af bestu Rót, besta Rykianna Harmabót, besta Kóng vier sem vonum, J. J. N. uppvoknum, J. J. N. kostgiæfum, heitt bidia fyrir honum.

15.) Nu vekur Drottinn Island enn, med einum Ludri sinum, fyrir vors Amtmanns Afgángenn, ecki þvi Dæmi tynum, hærsti Lands=manna Hofdingenn, Hann var og fagur Gimsteinenn, Margprydi Dygda medur, J. J. N. uppvoknum, J. J. N. hugleidum, hvad margt merkiligt skedur.

16.) Landsins Innbyia Karl og Kon, kann ey med rettu neita, Gód herra Magnus Gislason, Oss gestum mætti veita, prydi þió=dar og Lióma liós, lytelátur med Spektar Hrós, fleirstum Farsæll=dum vafin, J. J. N. uppvoknum, J. J. N. hugleidum, Hann er frá oss uthafinn.

17.) Ny vekur Drottins Nádinn Menn, med nyum Velgiørninge, Amtmadur þvi hiá oss er einn, Innfæddur Landshøfdinge, ad hveriumm stór mun Heilla Von, Herra Olafur Stefansson, hinns dána Dottmmadur, J. J. N. uppvøkium, J. J. N. hugleidum, hvad Gud er gódhiartadur.

18.) Bidium ad øll vor Ifferstiett, allrar Farfællbar nióte, bidium ad vandi Verkinn riett, só Verdlauninn bestu hlióti, bidium ad leingi lifi i Heim, loksins bidium ad medur þeim, Eylift Lyf allir fáum, J. J. N. uppvøknum, J. J. N. kostgiæfum, ad Nádar Bænheirslu náum.

19.) Bidium Drottinn ad veita Vægd, á Vandarhøggum sinum, bidiumm vorn Gud ad gefa hægd, og geima Oss frá Pinum; bidiumm Huggunar Harmfullum, og Hiálpar øllum Naudstøddum, alla Tid athugandi, J. J. N. ad uppvakna, J. J. N. vidsporna, vorri Gløtun og Grandi.

20.) Enn þier Gud bædi Þrennur og Eirn, þusundføld Æra greidist, Bænheirslu veita villt óseirn, ad Vilia þinum ef beidist: Vor Islendinga Verudar-Muur, vertu og leistu Sorgumm ur, Hiørtunn af Harmi kramninn, J Jesu Nafni uppvøknum, J Jesu Nafni tilsetium, audmiukligasta Amen.

Himeninn a Jørdunne

stuttlega hugleiddur

til

Skylldugustu Eruminningar

yfer

Há-Ædla Velbyrdigann

Herra

Hr. Magnus Gislason,

Fórdum Amtmann i Islande,

Hvörs Lykame

Heydarlega var til sinnar Hvyllþar lagdur i Bessastada-Kyrkiu

þann 20 Nov. 1766.

Allraskylldugast og sorglegast frammsett

af

Sorgar-Hussins Elskande Naunga

Chr. Johansyne.

1.) Ef á Jordunne ei giæfist, önnur enn Jardnesk Giædi, slæm á Jordunne være Vist; Hun være stakt Kvalrædi. Ef á Jordunne ey være, Ædra lángtum Heims-Kringlunne, Hlutskipte Helgra Sveita, ad vera ei fæddur vyrdast má, være Fólkenu beæra þá, enn Manneskiur ad heita.

2.) Hlutum Jardneskum eingum i, er sønn Farsælldar mæte, fer og kiemur, sem fliuge Sky, Fie, Vyrdingar, Atlæte; leikur á præde Lánid allt, Lyssins Fegurdar Blóm sallvallt, Sólbrune Sutar Hita, Folna lætur og falla i dá, fara loks aller snauder frá, Inde Heims yferlita.

3.) Eitt á Jordunne er sem má, ei Jordunne samlykia, eitt á Jordunne alla þrá, og Harmkvæle rann mykia. Eitt á Jordunne (ecke þó, Af Jordunne) stadfasta Ró, Þeim er slykt þiggia veiter. Eitt frá Jordunne upplyster, øllum þeim sem þad temia sier, Þetta Eitt Himen heiter.

4.) Himens á Jordu Heite ber, Himnarykes Forsmeckur, Fegnud Andans og Frid sem lier, Fridarens Kónge þeckur, Anægd, Guds Hrædsla, og Orda hans, Inneleg Gyrnd, Riett-Christens Manns, Bæn og Tru, best megnande. Þetta upplyster Þaunkunum, Þetta gefur i Daudanum, Fegnud þeim Framustigande.

5.) Himnum Ummgeingne hafde á, himneskt Sinne berande, Heimsins Anaudum hafenn frá, Himne Dyrdar fagnande, Sá nu i Gude er sofnadur, sæle Herra, Velbyrdigur, Amtmadur Islands Lyda, Magnus Gislason, Minningar, Minnisfastrar, hábles-sadrar, buenn er best ad stryda.

6.) Hann á Jordunne heilstór Volld, hlaut ad Guds Viisdoms Ráde; Embættes framm á Æfe Kvølld, ágiætlega vel gáde. Hann á Jordunne hafde Aud, Himins Blessunar, Styrk i Naud, Volader hier af hlutu. Hann á Jordunne Himeninn, hafde þó fyrer Rykdóm sinn; Landsins þess Lyder nutu.

7.) Háann Viisdóm i háum Sess, Hærste Viisdómsins Ande, Honum meddeilde; helldst til þess, Hier siást nóg Dæme i Lande. Allra fegursta á Hofud hans, Herrann Dygdanna valde Krans, med

Farsælld miøg vidfrægre. Högværdar Dæme hann þeim gaf, sem hafa Gude þeged af, Hefd med Hamingiu nægre.

8.) Mædusamt Lyfed ávallt er, enn þóckt glanslega skine; so hefur þetta sannast hier; Sorgum meingudu Vine, styrkiadur þesse Vin Guds var, vid Enda sinnar Hiervistar, sárt Einmana hytande. Enn þá Harmanna skeinktu Skál, skylaust afdrack, nær Gud hans Sál, heimflutte af Hrigdar Lande.

9.) J Sólbyrtunne uppkveikt liós, eckert Skin frá sier gefur; Þessa frammlidna Herra Hrós, hier Lióda Þerf ei krefur, Dege liósára eflaust er, øllum, hve stórer Mannkoster: Huggiæde, Lytelæte, Riettsyn Stiórnseme, Rádvendne, Rækt Fátækra, Guds Kiærleike, Hans pryddu Hefdar Sæte.

10.) Hier stansa Menn og sig umm siá, hvørt syrgia eda glediast ege; Hans Burtfør eggiar Hrygder á, Hans Sælld tier glediast mege! Tvær þvi stryda Tilhneigingar, umm timannlegs Sorg Skilnadar, og Samfunds eilyfs Mæte; Enn nær vier Skilnings Augunum, riett uppliukum, gløggt siá megum: Hier minne Hryggd enn Kiæte.

11.) Heimenum Børn Guds hafa i, Hvørskyns Andstreime ad lyda; Daudenn afleiser þá frá þvi, sem þolgóder hans byda: J Kryndaleisis eilyfum, Utvalldra Drottens Hybylum, Hægd fyrer Hryggder kaupa. Soddan Ummskifte upphvetia, Oss skyldu til ad samfagna, Þeim sem alls Hollds Veg hlaupa.

12. Hann er andadur, Hann ei siest, Hier ad Lykams Samvistum. Hans Sál feck nu, þad Hun gyrntest, Hlutskifte, Jesum Christum. Þar hnie til Jardar herleg Lyk! Hun var føgur; Nu er Hun

Hyn bleik! Fyrr græn Blød; føl nu liggia! ágiætustu Averterner, alleina siást; þeir Lifa hier, Blómgunar best til byggia.

13.) J Svefn Herberge er holded hans, til Hvylldar simar geinged; enn Sálenn prydd Guds Sælu Glans, Sitt hefur Inde feinged. Embættes Lifer Arfe sá, Hann efterliet, Gud vyrdest hiá, Honum, sem hinum, standa! Alla syrgiande Astvine, Þess Andvana, nákvæm gledie, Hug-Svølun Heilags Anda!

14.) Himin Guds Nádar hlyr þeim sie, á Heims Anaudar Lande! Himins Fognud i Hrygdinne, Herrann sie þeim færande! Himna-Braud Lifs þá hresse best, hier nær Angistar Flóded mest, ógnar þeim yfergánge! Himna Samvist med Honum þá, Hvern ur trega, nær leisast frá, i Abrahams eignest Fange!

Sorgar-Streingur

þess er sakna nær

Há-Edla Frur

Sal. Þorunnar Gudmundsdottur.

Sleigenn af

Hennar Há-Edla Naunga-Huss

Efterlifande Audmiukum Þienara

A. J. S.

1.) O!

✣ ✣ ✣ ✣ ✣ ✣

1.) O! Daude ei ert þu,
allþægur Mannkyne,
Akefd þin enn sieft nu,
i þinne Heistrækne,
burtsvifter besta Lyd,
burtsvifter Astvinumm,
ei sparer Æfetiid,
ei þyrmer Náungum.

2.) So hefur Sigd þin nu,
seilst inni christna Hiørd,
og vora Ædla Fru,
aftur heim flutt i Jørd,
ei kunne Akefd þin;
eda þitt biturt Stál,
auka Angur nie Piin,
eilifre Hennar Sál.

3.) Hun lifer Hædnum i,
Hun er i Gude fødd,
Hun er vid Harma fri,
Hun er um Eilifd glødd,
Hennar Priis, Hrós og Lof
hiá frómum Landsens Lyd,
eckert tiæst um of,
og lifer vora Tiid.

4.) Samharma so eg má
sannchristnum Sætækum,
er Hun audsynde á,
Elsku med Gódgiørdum,
uppskiera æ mun þad,
eilifre Sælu i,
Ord Drottens æ blessad,
yferlyser best þvi.

5.) Gledie nu Gud vor best,
gøfgustu Astvine,
og blesse allra mest,
af stærstu Nád sinne,
hellst medur hædstu Von,
Vorn Herra og Yfer-Mann,
Gódfrægstan Gislason
Gud vyrdest styrkia Hann!

Islands

Islands Harmagratur

vid

sorgligar Sviptur sinna Forelldra

Há-Edla og Velbyrdigs

Amtmannsens

Herr Magnusar Gislasonar,

og Hans

Há-Edla og Velbyrdigu Frur

Frur Þorunar Gudmundsdottur,

Ared 1766.

Af

E. E. S. ? Egill Eldjárnsson?

Tón: Allt eins og Blómstred eina.

1.) Eylysür Drottens Ande, optlega samlyker, Herrumm i Háu Stande, sem hlyda Mønnumm ber, vidur Forelldra fróma, fædande Børnenn smá, Ritning sem giører róma, riett og satt þar i frá.

2.) Frægann Joseph vier finnumm, Fødur Egypta Lands, af Kerlumm jafnt sem Kvinnumm, kalladann vyst til Sanns; Eliam uppfaranda, Elisæus nam tiá, Fødur sier frá vykianda, fullur af Sorg og Þrá.

3.) Kóngana Kvinnumm medur, kallar Guds eigenn Raust, Fóstur-Mædur og Fedur, Fortaks og vafalaust, Zion og Christne syna, sem hier umm hyrde vel, og Forsión veite syna, fullsatt eg þetta tel.

4.) Alla þá Elsku parta, ummhyggiu, Vernd og Lid, sem frómt Forelldra Hiarta, frammlætur Børn syn vid, finnumm vier fyllelega, Forstiórunum Lyda hiá, sem rækia rietta Vega, enn raungumm bægia frá.

5.) Þar straffa, hugga, hiúkra, hiálpa leidretta senn, med Ást og Elsku miúka, underglæsna vid menn; Hvad vantar þá á holla, hyrre Forelldra Dád, er allre kann ad ollu, Þinn fyrer Lyd og Ráð.

6.) Forelldra marga fræga, Fader Lióssanna dyr, giefed hefur og hæga, i Hædumum sá sem byr, ej Kónga alleinasta, og þeirra Drottningar, helldur af Hug heilasta, Herramenn og Frúrnar.

7) Enn sem Guds Gáfann tiáda, gagnsem og vegleg er, so má þar satt afráda, sárlega hvad þad skier, mæta ad missa slyka, miskunar dyra Giøf, og hana lyta lyka, lagda i dimma Grøf.

8.) Æ! hvad þau aumu Børnenn, æpa og gráta sárt, sú þegar Sútar Kvernenn, særer Hiartad Giedklárt, ad Fødur edur Módur, allrahellst bæde senn, hlióta missa, sem Hródur, høfdu og Giædenn þrenn.

9.) Eins meiga aller harma, Unger og Gamler þá, og sier af Sórgumm barma, sem þar nockud adgá, þegar Lands Fedur falla, og Frúr þeirra i Molld, og hátt til Himna kalla, hiedann af Tára folld.

10.) J Minne má oss nyu, medann vier tórum hier, Ared Sex og Sextyu, Seytian Hundrud yfer; þar Gud i þess Inngánge, Þydasta Kónga Blóm, færde i Nádar Fánge, frá þessum Eymdadóm.

11.) Kóng (seige eg) Kóng milldasta, Kóng Hiartabesta oss, Kóng øllumm kiærkomnasta, Kóng þad hid dyrsta Hnoss, Friderich

Fimta

Fimta blydánn, Friderich rett nefndann, af Fridar Rykdóm Frydann, frægann og audigann.

12.) Æ! Æ! Hvad allra Augu, epter þeim Herra sia, med heitre Hvarma Laugu, hvenær sem minst er á, maklega meigumm játa, medur David umm Hann; gieck þar (sú sonn er Gáta), ur Garde beste Mann.

13.) Orskamt rett epter þessa, Mundu Harmaskúr; Hveria mæga ried hressa, heimleidde Naudum úr, Hustru Skálholts hógværa, Há-Edla Dygda Fru, Giola Dóttur Gied kiæra, Gudryde, Nádean Trú.

14) Móder Hun mátte heita, Móder sem Dygda Gied, módurlegt mest nam veita, Módur þeim þurftu med; ey Hennar alleirn saknar, Egta-Herrann frá sier, helldur umm Hvarma raknar, hvers sem þá Frú nefner.

15.) Sydann á sama Are, Sumars umm efre tild, skar i burt Daudans Skáre, skiæra Lilju úr Hlyd, Lands-Módur lofsverdasta, lykt sem Hey Følna vard, Hennar Hollded hyrasta, hier af kom miked Skard.

16.) Frú Þórunn fróm nam heita, og Fræg Gudmunds Dótter, Hún enn til Himna Sveita, hiedann burtvikenn er; ágiætast Afbragd Kvenna, epter þiódræme søgd, þeim umm þad þeinkia nemna, þikia mun ad því Brøgd.

17.) Hún var milldasta Móder, Medaumkan syna vann, Lyd þeim sem Lyfs umm Slóder, Lids syng þurfande fann; Giestrisenn giørn ad byta, Gáfunumm Drottens út, med Ast og Elsku nyta, Angre spentumm og Sút.

H 2 18.)

18.) Ryterádsta lyka, Líúfsyndis Móder var, eins vid Anna sem Ryka; á þvi ei neitt sinn bar, ad þækteſt afgód neinum, Afstod og Þiónkan tiá, i ockrumm Giædsku greinumm, Greida sem brádt á lá.

19.) Frábær var Forstands Móder, Frú þesse Sómaklár, Henne vel giegndu góder, giefner fyrer mørg ár, Ærutitlar þeir aller, er Kóngur Salomon, feiger til heyre' snialler, saunreindre Dygda Kon.

20.) Ey kann eg upp ad reikna, allar Manndygder þær, sem Trúna med at teikna, tamde sier Edlaskiær; þeirra Averte þyda, Þrieinum Gude hiá, uppskier Ønd Hennar blyda, Eymdunum burtnumenn frá.

21.) Epter Frúr Afgáng skedann, Ægta kiær Hennar mann, brádt leiddest burtu hedann, i blydann Himnarann, Há-Ædla Hátt-agtadur, Herra Gislason riett, Magnus Islands Amptmadur, i Tignar Hærstu Stiett.

22.) Hann bar Rentu med Heite, Hann var Magnus og Stór, eflaust ad øllu leite, enn ey Mannkosta sliór: Hátt so sem Hann var settur, hier yfer adra Menn, mátte Hann reiknast riettur, ad Raun þeim frægre senn.

23.) Magnus og Mikel-Menne, mátte Hann reiknast i, gagnskiærre Gudræknenne, giørdest opt raun á þvi, Ord Guds þar ey einasta, idkade lióst og leint, helldur af Hug hreinasta, hier opt liet þryckia beint.

24.) Magnus og Mikel-Menne, mátte Hann kallast i, Hæglætis Högværdenne, hier vard opt Raun á þvi: Aumur fann Hann so einge, edur fátækur Mann, ad ey Aheyrslu feinge, umm þad sem kiæra vann.

25.)

25) Magnus og Mikel-menne, mátte Hann reiknast i, Gied-heckuis Giestrisnenne, giørla vard Raun á þvi; Ad Garde Hanns gøsigum, Glede ad koma var*, eins Snaudum og Audigum, eckert vantade þar.

26.) Magnus og Mikel-menne, mátte Hann reiknast i, lag-kiærnre Løgspekenne, laungumm vard raun á þvi; Herra hávitiga-sta) Hann meiga aller tiá, lyka eirnig Lærdasta, List stærsire Skyn bar á.

27.) Ey kann eg upp ad telia, alla þá Dygd og Dád, er Honum út ried velia, alvysast Droltens Ráð; Hser Hanns Minning mæta, þó Molld enn hilie Lyk, hafande Svefn-Ró sæta, sem ad er Værdar-ryk.

28.) Miøg skamt vard millum tiádra, mætra Forelldra Lands, Lykamer þeirra þiádra, þiggia Hvylld til samans: enn Sálernar-i Sælu, syngia Lof Drottne skiært, án allrar Angurs kiælu, er þeim þar hlytt og vært.

29) Forelldra misfunnin stæga, Forelldra góda dyst, Forelldra furdu hæga, Forelldra stráiga syst, Forelldra fridargiarna, Forelldra slyka, er, sáu til sinna Barna, so sem þau gátu hier.

30.) Gráta þá Grannar aller, gráta þá Fátæker, gráta Geistleiger snialler, gráta og Verdsleiger, gráta þá góder Viner, gráta Náungar senn, gráta giørvaller Hiner, gráta Kvinnur og Menn.

31.) Enn oss skal aptur hugga, elskuleg Børnenn Guds, ad þurfumm ej ad ugga, umm Nægd þess Há Fognuds, sem þau i Herrans Hendumm hafa og Dyrdar-Vist, afleist frá Synda Bendumm, eirn syrer Jesum Christ.

32.)

32.) Oss skal i annann Máta, einneigenn hugga þad, og þau sum ej at gráta, i þviad þeirra Stad, giefed hefur oss góda, Gud Forelldra á ny, er nu yfer oss bióda, eingenn kann neita þvi.

33.) Þaug eru Þyd vid allá, þaug eru Giestrisenn, þaug eru þæg án Galla, þaug eru Rausnar Menn, þaug ecka þrátt Guds Otta, þaug eru fleirstumm kiær, þaug hafna þiettum þótta, þau eru Dygdaskiær.

34.) Forelldra Ferel bæde, seta Manndygda hier, hafande Hiarta-giæde, vid Hvern sem Nauden skier; Æ! skylldumm aller bidja, ad Drottenn Himnunum á, virdest med Styrk þaug stidia, skødigum Hædumm frá.

35.) So þau i Sesse sáumm, sitiande, finne Rád, og ad vier af þeim sáumm, Umsión og þarfleg Ráð; under þeim æ lifande, i Spekt og Gudrækne, á þessu Jisa Lande, Amen og Já þad sie!

36.) O! Hión Há-Edla bæde, harmande Astmenn þrátt, ad-giæted eg hvad ræde: yckar Gied verde kátt, þid munud þegar þry-tur, þesse Armædu Stund, i Dyrd sem eingenn slytur, aptur ná þeirra Fund.

37.) Yckur þau villdu árna, ad sá Drottenn i Heim, hiálpe þá Sorger sárna, sem fyrr lidsinte þeim, og alldrei yfergefe, i nockre Hryggd og Pyn, helldur sikre og sefe, skiotast giørande Vin.

38.) Eg tillegg allra seinast, Ósk myna heita þá, ad villde yckur reynast, ædstur Gud Himnum á, mykstur þá mest á liggur, i Mædumm Táradals, og leide loks óstiggur, til Lióssens Himna Sals.

39.) Lifed þid vel og leinge, lifed i Drottens Frid, lifed med Luckn geinge, lifed Farsæl, eg bid, lifed Lausnara Þióda, lifed i sannre Trú, lifed Lydumm til góda, lifed sydar og nú.

40. Yckur med Bornumm øllumm, anneſt og geime vel, frá Neyd Fáre og Føllum, Fridar Immanuel, ey þetta Ar einaſta, øll helldur Lyſs umm Tyd, ſierdeiles þad ſeinaſta; enn ſeſe Dauda Stryd.

41.) Unne Gud oſs ſo Heya, af þeſſa Raunaſtund, ad kunnumm ugglauſt deya, Andláts i ſeinſta Blund, og til Lyſs upp ad ryſa, á þann ſydarſta Dag, eigande Viſt þá vyſa, i vænſtumm Dyrdar Hag.

42.) Heydur, Dyrd, háleit Æra, Himneſkum Fødur ſie, ſo og Hans Syne kiæra, ſem er vor Lauſnare, Anda Guds Aſtarryka, ædſt fyrer Nádar Lien, á Himne og Láde lyka, Lofgiørd hlióme Amen.

ITER TRIUMPHALE

edur

Sigur-Før

Giegnum tymanlegann Dauda til Eilyfrar Glede

Há-Edla Velbyrdigra

Herra Magnuſar Giſlaſonar,

Amtmanns yfer Iſlande,

Og Hanns Sam-Ædla Frur

Frur Þorunnar Gudmundsdottur,

Bleſſadrar Minningar beggia,

I ſáum Steſum fliótlega frammſett til Elſku Bevyſingar bæde vid Lyſs og Lidna i Drottne.

Af

E. B. S.

Sera Eirikur Bryniulfsson

Hvad

Hvad er tydt ad hrædast ætter?
Hvellr tydum gellr vyda
Ludr hátt er Lydum vottar
Landa Brigdir Anda Bygdar.
Styrir Kóngr stór Skielfingar,
Sterkum Her ad merki þveru,
Yfer Holl og Kofa Kalla,
Klyfr Gaung og hlyfir aungu.

2 Daudinn æfir eidir besta,
Allda Blóma, Vallda Sóma,
Heidr Landa, Lyda Yndi,
Lánid kiæti Ráni mætir.
Ur ad heiman fór so framan,
Felldi Sióla af Velldis Stóli,
Gylva selde folvann Folldu,
Firdum Grát vid Hyrdir látinn.

3 Þár enn fyrsti fór og hærste,
Fleire Stiettir meiri þetta
Lætr Daudin bitr byda,
Bana Hogg ad Vana gloggum.
Hier um Stundir, hver sem lendir,
Heyrum kunnug fleiri runnid
Dæminn hafa sem ei sofa,
Sakna Menn og vakna nenna.

4 Þriu vid Hend i háu Standi
Hakma Rok i Barmi tokum,
Hier tilfallenn, hvor ed aullum
Hvessa Tár á þessu Are.
Skal ofmællt i Skálaholltе,
Skylu Hegg sie' stylad gloggast?
Þá til Fridar Fru Gudrydur
Fór ur Kysi, Stór i Lyse.

Meiginn traudt sá Bagie bættur
Blysr þar i Vysa Skara,
Eptir Sión og Sviptir nuna,
Seckia Vinir, þeckia hinir.
Gud Astmanna gódr hennar,
Grædi Lund umm mædu Stundir;
Stosnad læt so Esnid ita,
Undir Rok, er sundinn tokum.

Gádi enn nu ednu Sinni, 6
Attur Sára hvatti Liárinn,
Midr hvar ad nædi bera
Nafnid finna Jafna hinnar.
Meigin þietta þvi næst flutti,
Þessa Qved ad Bessa-Stodum,
Amtmanns Hiarta aumt ried snerta:
O! þad Skard þeim hió ad Gardi.

Einn tók med Bana Blaki, 7
Bráins Ranna frá Amtmanni
Sólu frægá fala tregann
Festa hopum best ad Vonum.

Fru

Fru Þórunni frá med Sanni
Flester tala best án Kala
Einginn var so Angr skorin
Ad ei uæde þad ad græda.
8 Gøfug ættud Gáfum bytte
Giædd med Trygd og þræddi
Ofar høfdi unim æfi hafdi (dygder
Æru krans med skiærum Glansa.
Feril bestu fór Mannkosta,
Frægu Nafni þæg ried safna,
Øllum Giæfu heillum hafinn
Hun nam skyna i Búning synum.
9 So sem Liós er lysir Husi,
Leid fram tiedum Heidri medr
Æfi Skeid, enn leifir Lydum
Lysid Prys er blysr vysann.
Yfer Daudans Haf og Hædir
Hress i Trú er blessud snúinn,
Himins til úr Heime svølum
Hennar Sál og kiennir málid.
10 Med Utvøldum Gudi gieldr
Giarnan þar i Barna Skara
Lofsaung besta Lifsins Vista
Landi á þar Grand afmáist.
Þridia dæmid þad eg róma,
Þeckir Lydr ecke sydr
Minnisverdt ef Menn umm hirdtu
Meta i Lund og betr grunda.
Merki Daudans Hørku hryda 11
Háu Standi á i Landi,
Þettad Ar vid Ætt frábæra
Ordugt beitir haurdu Skeiti.
Kongs á Garde lángsær lurdi
Lidna eptir Frid sem hrepti
Viosi Herrann Hussins nærri
Hiartans er ried Parta skiera
Sinuar Frur ur Svanna Skara 12
Sviptann Ast og Gifting skástu
Villdi hønum Valdid syna
Vørmum enn af hørmum tvennum.
Gied var snortid Gudlegs Hiarta,
Góda Systur Bródir misti,
Sydann kraka Sáda Bryku,
Sem mest unni af fremsta Grunni.
Sat ógladur Sútum medr 13
Sára Stund vid Tára fundu
Alldr tila uns seldi sælum
Siklings vin af miklu Kyni.
Heyrid Lydir hier á Ládi,
Heyrid Frietter Eyrum settar,
Heyri Menn þad hvør um annann
Hætri riett og smærri Stietta.

Starid þángad Stórhøfdingiar,
Stundarbid og grundit vidr,
Heimtann skodid Amtmann ydar
Undir Daudans Blund frá Nau=
Vitid hier er Hetia farinn (dum.
Høfud rietta Jøfurs Stietta
Landi á, sem undir bua
Eignm vier og meigum giera.
Taka þinnast Mikil=Menni
Meiginn Høgg á deigi snøggum,
Þetta hier, sem hitt og fleiri,
Hnie til Ama i Knie=Runn sama.
Herra Magnus hárrar Tignar
Hafdi Sess og tafdi i þessum
Leingi og vel med Vingan Sióla
Vasin Spekt og hafinn Megtum.
Viturleiki laut ad rykum,
Lyda Hrós er vnda glósad
Trøppugáng fór upp, so einginn
Annan hærri fann hier nærri.
Ættarrækinn mátti mikid
Mesta Dádi bestu Rádum,

Eins til Hennar, hanns og sinna,
Heit var Dygd og sleit ej Trigdum.
Taka þessir mikinn Missir,
Manns, i Láti hans, med Gráti
Helld eg Skard fyrir Skilldi vordit
Skrnda i þad kann byda gladann.
Lifir beggia Lof óþaggad,
Lands um Reit og vansa neitar,
Lifir Dygd og liufust Hegdan
Lióma skiær i Blóma kiærum.
Lifa bædi og leifa Heidr,
Lidinn eru i Fridar Veru,
Lifa Nofn og Lofi safna,
Lydum hiá med Prydi háa
Allra þeirra Heilla hárra
Hverfi Søfn ad giervum Nøfnum.
Sómi nægr, Frami fagr,
Frábær Hefd er hiá þeim tefdi.
Lienest Heidr Lán og Audr
Lindid rótt med Indis gnóttum;
Farid vel og verid sælir,
Vale fixi tale; DIXI.

